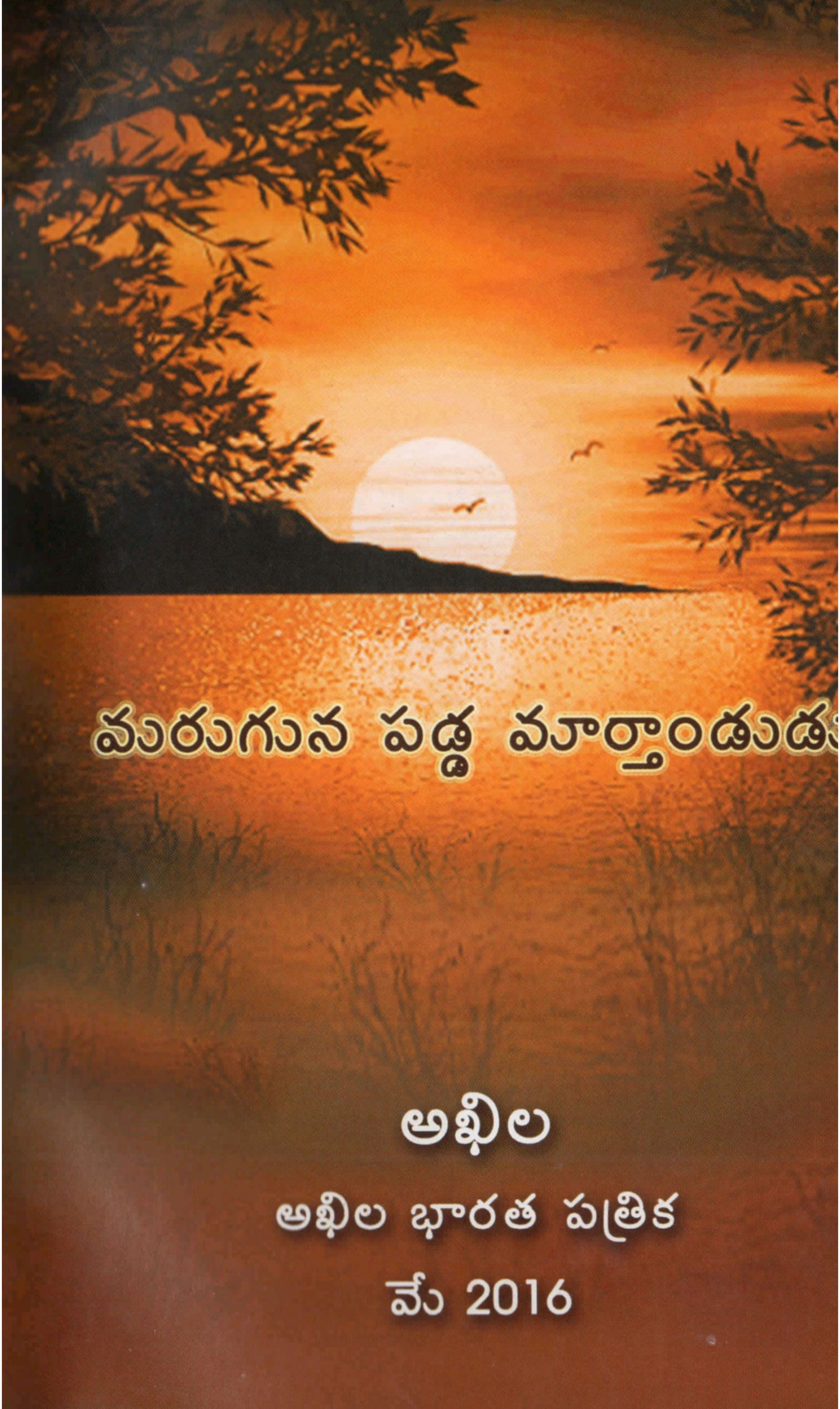

మరుగున పడ్డ మార్తాండుడు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

వేం 2016

ఉదయించని దివ్యవైభవము

ప్రాతః సంధ్యా స్తుతి

అదిగో చూడు, ప్రాతః సంధ్య, దివ్యప్రేమస్వరూపిణి, యౌవనకాంతు లీను తన దివ్యదేహంతో ప్రకటిత మౌతుంది. లక్ష్యం దిశగా చేరే బాటలో పయనిస్తున్న సమస్త జీవరాశిని ఆమె ప్రేరేపిస్తుంది. దివ్యశక్తి సంపన్నుడగు అగ్నిదేవుడు మనిషిలో జ్వలించటానికి ఆవిర్భవించాడు. అరుణోదయము అంధకారాన్నంతటినీ తరిమివేసి లోకాన్ని దివ్యకాంతి మయం గావించుటలో తనను తాను సఫలం చేసుకుంటుంది. ఆమె, ఆ దేవత, తన అభ్యుదయ దృక్కులను ఈ విశాల విశ్వం దిశగా, సర్వజనావళిపై సారిస్తూ లేస్తుంది. దివ్యకాంతి తెరను ఆచ్ఛాదనగా ధరించి తన పరమ సత్యయుక్తమైన ధర్మసూక్తుల స్వచ్ఛమైన ప్రాశస్త్యాన్ని ప్రకటిస్తుంది. పసిడి వన్నెలు చిందిస్తుంది ఆమె దేహచ్ఛాయ, సమస్తమును వీక్షించగల సర్వతోముఖమగు దృష్టి ఆమెది; వాస్తవంగా, సమస్త విషయపరిజ్ఞాన సంపదకు ఆమె మాతృక, మన మంచిరోజులకు సూత్రధారి; తేజోవిరాజమానమగు ఆమె దివ్యాకృతి దర్శనీయము. ఆమె దివ్యమాత, ఆమె సర్వానందమయి: సర్వ దేవాతా కటాక్ష వీక్షణ ద్వారా రక్షణ కల్పించే సూర్యభగవానుడిని తన వెంట కొనివస్తుంది. స్వచ్ఛమైన ఐహిక జీవన యానానికై సమగ్ర దృష్టిగల సారధులను తీసుకొని అరుణకిరణ కాంతులతో ఈ లోకంలో తాను స్వయంగా అభివ్యక్తమౌతుంది. వైవిధ్య భరితమగు దివ్యైశ్వర్యాలతో సుసంపన్నమగు ఆ దివ్యమాతను దర్శించు. అంతటా, అన్నింటా స్వయం వ్యక్తమగు ఆమెను దర్శించు. దివ్యకాంతి కేంద్ర మాతృక అగు ఆమెను దర్శించు మనిషికి ఆనందమంతా అంతరంగంలోను, ప్రతికూలమంతా సుదూరంగాను వుంటుంది. ఆమె ఉదయించటంతో ఆ స్థితి నీలో కలుగనీ. సత్య ప్రకాశమానమైన అనంతత్వమను పచ్చని పైరును పండించు, భయరహితమగు ఆనంద నిలయాన్ని నిర్మించు, విభజన మరియు వైరుధ్య భావనను రేకెత్తించే దానినంతా తరిమివేయి, మానవ అంతరాత్మ సౌభాగ్య సంపదనంతా మాకు అందజేయి. సంకల్ప మాత్ర సమృద్ధిని సమకూర్చే ఓ దివ్యమాతా, అపారమైన ఆనందాన్నంతా మా జీవితంలో ప్రసాదించు. ఓ సంధ్యా దేవతా, పరమోత్కృష్టమైన నీ దివ్యకాంతి ప్రసరణ హేలలో, స్వయంగా నీవు మా హృదయాలలో సాక్షాత్కరించు. భౌతికదేహదారియగు ఈ జీవి చేతనాత్మక

క్రియాశీలతను విస్తృతపరచు. ఓ సర్వైశ్వర్యప్రదాయనీ, మాకు దృఢమైన మానసిక శక్తిని ప్రసాదించు.

ఎవరి సంపద అయితే పరమ సత్య ప్రామాణికమైన ఉజ్వల కాంతిభరితమో, ఎచ్చటనైతే దివ్యజీవనయానంలో అనంతత్వము వైపుగా తరలే తురగాలు బారులు దీరి నిలుస్తాయో, అట్టి అపార సౌభాగ్య సంపదను మాకు ప్రసాదించు. మీపై అచంచలమైన ఆకాంక్షతో నున్న మేము అట్టి సంపదలలో సుసంపన్నులము. ఓ దివ్యమాతా, ఓ సర్వ సంపూర్ణ సంజాతా, బ్రహ్మ మానసపుత్రీ! మా ఆలోచనా తరంగాలతో మీ స్మృతిని మాలో పెంచి పోషించుకుంటాము. అలాగే మీరు కూడా. అపారమైన జ్ఞానసంపదను, అపరిమేయమైన దివ్యానంద సాగరాలను మా హృదయాలలో నిలిపి ఉంచుదురు గాక.

Bengali Writings, p. 7 — శ్రీఅరవిందులు

ప్రభవించని దివ్య చైతన్యము

మనసే అంతా కాదు; ఎందుకనగా మనసుకు ఆవల ఒక ఉన్నత చైతన్యమున్నది; ఒక అతిమానసము, ఒక ఆత్మశక్తి ఉన్నాయి. ప్రకృతిమాత ఎంతో శ్రమకోర్చి జంతువు అగు ఒక ప్రాణిక జీవి నుండి మనిషిని — శాస్త్రాలలో మనువుగా పేర్కొనబడిన ఆలోచనాపరుడగు మనిషిని — రూపొందించినట్లుగా మానసికజీవి యగు ఆ మనిషినుండి ఒక ఆధ్యాత్మిక, అతిమానస లక్షణాలతో కూడిన దైవాంశగల మనిషిని, సత్యచేతనగల ఋషిని, గుర్తింపు పొందిన జ్ఞానిని, వ్యక్తిగత స్వభావములో అతీంద్రియజ్ఞానము, సార్వత్రిక లక్షణము మూర్తీభవించిన మనిషిని రూపొందించటానికి శ్రమిస్తున్నది. మట్టినుండి, లోహమునుండి మొక్కవరకు, మొక్కనుండి జంతువువరకు, జంతువునుండి మనిషివరకు. ఆమె పయనం సాగింది. ఇంకా చాలా దూరం సాగవలసి వుంది. ఆశ్చర్యం గొలిపేటంతపెద్దగా అంగవేయవలసివుంది. పదార్థస్థాయినుండి సజీవస్థాయివరకు, సజీవ స్థాయినుండి మానసిక స్థాయివరకు పయనం సాగిన విధంగా ఇప్పుడు మానసిక స్థాయినుండి అతిమానస స్థాయికి, సాధారణమానవ స్థాయినుండి అతిమానవ స్థాయికి ఆమె పయనం కొనసాగాలి, ఈ రెండు స్థాయిల మధ్యనున్న అగాధం దాటడానికి ఒక వంతెనను నిర్మించాలి. ఆమె నిర్వహించవలసిన మహాద్భుత కార్యమిది. అప్పుడు మాత్రమే ఆమె తాను పడుతున్న ప్రయాసను,

అనుభవిస్తున్న అసంతృప్తిని విరమించి దివ్యచైతన్యపు దేదీప్యమానమైన వెలుగులో వైభవోపేతంగా పరివర్తనచెంది, తాను పడ్డ శ్రమతో సంతృప్తి చెంది, విశ్రమించగలదు. ఒకప్పుడు అల్పమానవ లక్షణం ఆమెలో బలీయంగా నుండేది. దాని స్థానంలో మానవలక్షణం చోటుచేసుకొని కాలాన్ని అతిక్రమించి ముందుకు సాగుతున్నది. అయినప్పటికీ, భవిష్యత్ లక్ష్యము, గమ్యము అగు అతిమానసము, అతిమానవుడు ఏవైతే ఇప్పటికీ సిద్ధించని దివ్యచైతన్య ఫలితాలో అవి ఆమె రాకకై నిరీక్షిస్తున్నవి.

CWSA 12: 168

దైవం పనిచేసే విధానాలు, మానవమనసు పనిచేసే తీరుగా కాని మన ఆదర్శాలకు అణుగుణమైనవిగాకాని వుండవు. అందువలన వాటిని విమర్శించటంగాని, దైవం చేయవలసిందేమిటో చేయకూడనిదేమిటో నిర్ణయించడంగాని మనకు సాధ్యపడదు. మనకు తెలిసినదానికన్నా దైవానికి తెలిసింది ఎక్కువ. అసలు మనం దైవమున్నాడని అంగీకరించినట్లయితే, మనకున్న సదభిప్రాయము, భక్తి రెండూ అర్థించేది ఒక్కదానినే, దృఢమైన విశ్వాసమును, సమర్పణా భావమును.

CWSA 31: 5-6,

మనసు, దివ్యచైతన్యము

మనకు ప్రీతిని గొలిపే ఆలోచనలను, వాటిని అనుసరించాలనే ఆసక్తిని, ఎంత తగ్గించితే అతిమానసయోగానికి అంత మేలుచేసినవారమవుతాము. మనసు ఎల్లప్పుడూ ఆలోచనలను పెంచుకుంటూ పోతుంది. అందులో కొన్ని తప్పైనవిగా కొన్ని తప్పొప్పుల మిశ్రమముగా, కొన్ని వాటి స్వంత అంచనా మేరకు సబబైనవిగా తోస్తాయి, కాని అది కొన్ని రంగాలకో లేక కొన్ని పరిస్థితులకో లేక కొందరి విషయాలకు మాత్రమే పరిమితము. మనసు వాటిలో కొన్నింటిపై మక్కువ చూపటమే గాక వాటిని అందరూ పాటించతగ్గ, సార్వత్రికమైన సంపూర్ణ వాస్తవాలుగా లేక సాధారణ ప్రామాణికాలుగా పరిగణించి వాటిని అందరిపై రుద్దాలని ప్రయత్నిస్తుంది. మనసు ఒక కఠినమైన పనిముట్టులాంటిది, కనుక జీవనగతికి, జీవాత్మ స్వేచ్ఛ కదలికలకు ఉండవలసిన నమ్రతకు తగిన విధంగా అది తనను తాను మలచుకొనుట కష్టము. ఈ రెండు సహజశక్తులలో ఏదో ఒక దానిని లేక రెంటిని చేజిక్కించుకొని వాటిని స్వప్రయోజనాలకు సరిపోవువిధంగా మలచుకోవాలని కోరుతుంది. జీవితానికి, జీవా

త్మకు మధ్యవర్తిగా లేక సంధానకర్తగా గుర్తింపుకోసం వెంపర్లాడుతుంది. అయితే, దానికి రెండింటిని గురించిన అవగాహన లేదు; తనను గురించి మాత్రమే తెలుసు. తన జీవితంలో తాను నిర్మించుకున్న ఊహాలోకాల గురించి తన జీవితంలోని లొసుగుల గురించి లేక జీవాత్మయొక్క అర్థసత్య అవగాహనల గురించి మాత్రమే తెలుసు. అతిమానసమొక్కటే నిజమైన మధ్యవర్తి, సంధాన కర్త. కాని అతిమానస దివ్యకాంతి కావాలని నీవు కోరినట్లయితే నీ మనో విచారాలకు నిన్ను నీవు కట్టేసుకోకూడదు. వాటినుండి వెనక్కు తగ్గాలి. ఆత్మానుగతమైన మౌన స్థితిలో, నిష్పాక్షిక సమదృష్టితో వాటిని గమనించాలి. అతిమానస దివ్యకాంతి ఎప్పుడైతే వాటిని తాకుతుందో, అప్పుడు అది వాటిని యథాస్థానంలో వుంచి, చివరిగా వాటి స్థానే వాస్తవ విషయ పరిజ్ఞానాన్ని నిలుపుతుంది.

CWSA 31:56,

అనంతమైన దివ్యసత్యంయొక్కపునాది

మేధకు ఆవలగానున్న అతిమానస సూత్రం అనంతమైన దివ్యసత్యానికి పునాది. పృథ్వీచేతనలో అతిమానస కార్యాచరణ కూడదు. అయినా అది తెరవెనుక చాలా అరుదుగా మినుకుమినుకుమంటూ కనిపించే మెరుపులా సాగుతుంది. పిరికిది, కుంటిది, మందబుద్ధిగల మనసు మళ్ళీమళ్ళీ దానికై ఎదురుచూస్తుంది, విశ్వ ప్రయత్నాలు చేసినప్పటికీ అది ఛాయామాత్రంగానే కనిపిస్తుంది. కాని ఆ సమగ్ర దివ్యసత్యము యొక్క అచ్ఛమైన, అనంతమైన, ప్రకాశమానమైన స్వరూపాన్ని మాత్రం గ్రహించలేదు. మనసుయొక్క తెలివితేటలతోబాటు దాని కార్యాచరణ కూడా అలాంటి అసక్తత, అసమర్థత, వైఫల్యతలతో ప్రభావితమౌతున్నది. చిరునగవులు చిందిస్తూ, సునాయాసంగా సాగే దివ్యసత్యనృత్యానికి బదులు శృంఖలా బద్ధమై, సత్యాసత్యము, నీతి అవినీతి, విషము అమృతము, కార్యాచరణ కార్యశూన్యత, అనైతిక కార్యాచరణల లాంటి విడదీయరాని బంధనాలతో నరకయాతన పడుతున్న మహాశక్తి యొక్క, అత్యల్పస్థాయి సంకల్పబలం యొక్క విఫల ప్రయాస చోటు చేసు కుంటుంది. స్వేచ్ఛాయుతము నిస్సంకోచము నిర్వికారము, విజయవంతము, దివ్యానందమ యము, ఆవేశపూరితమగు దివ్యకార్యాచరణ శక్తి ఏకత అను మధువుతో మత్తెక్కి ఉన్నందున సిద్ధించకుండా, ఆగిపోతుంది. నిమ్న స్థాయి ప్రకృతియొక్క

సంకల్పశక్తికి దాని సహజమైన, సుళువైన, సార్వత్రిక కదలికలు సాధ్యపడవు.

అసత్యము, పరిమితము అగు వలలో చిక్కుకున్న ఈ భూప్రకృతి ఎప్పటికైనా ఆ అపరిమితమగు దివ్యస్థితిని, అనంతమైన దివ్యచైతన్యశక్తిని, అపారమైన పరమానంద చేతనను పొందగలదనే ఆశవున్నదా? పొందగలిగితే ఏ విధంగా? అందుకు సమర్పణ ఒక్కటే మార్గము. సమర్పణ అర్థం ఆత్మ సమర్పణ, ఆత్మ బలిదానము. నీ స్వ శక్తితో లేక దైవానుగ్రహముతో ఇప్పుడు నీవు ఏమిగానున్నావో, నీవు ఏమి కలిగివున్నావో, భవిష్యత్తులో నీవు ఏమి కాబోతావో, నీ కర్మాచరణ ద్వారా నీవు ఏమి సంపాదించగలవో లేక కూడబెట్టగలవో, అవన్నీ శుద్ధపరచబడిన వెన్నలా దివ్య చైతన్యాగ్నిలో హవిస్సుగా అర్పితమౌతాయి. నీకున్న సమస్తము నుండి కొద్దిపాటి దానిని సమర్పించుటతో నీవు అపారమైన సమస్తాన్ని అందుకుంటావు. సమర్పణలో యోగము అర్థగర్భితమై వున్నది.

Bengali Writings: 47

అతిమానసం యొక్క పొరలు

అతిమానసానికి మూడు పొరలున్నాయి. అవి మనసునకున్న అంతర్ జ్ఞానంతో చేసే త్రివిధ కర్మలను బోలినవి. మొదటిది అంతర్భాస అతిమానసము, అనగా అర్థ వివరణ గావించే అతిమానసము (లేక స్పష్టత నీయగలిగే అతిమానసము). అర్థవివరణ అని ఎందుకన్నానంటే మానసిక స్తరంలో ఏది సాధ్యపడునదిగా కనిపిస్తుందో అదే అతిమానస స్తరంలో కార్యరూపం దాల్చగల శక్తి అవుతుంది. అర్థవివరణ గావించే అతిమానసము కార్యరూపం దాల్చగల సూచన లన్నింటినీ నీ ముందుంచుతుంది. అది భౌతిక స్తరంలో వాస్తవరూపం దాల్చటానికి గల మూల కారణాలను ఎత్తి చూపు తుంది. ఎప్పుడైతే అంతర్బుద్ధి దాని అతిమానస విలువలోకి పరిణామం చెందుతుందో అప్పుడు అది అర్థవివరణ గావంచే అతిమానస మౌతుంది.

రెండవది, 'ప్రాతినిధ్య అతిమానసము' అని అంటారు. అది కార్యరూపం దాల్చే ప్రయత్నాలను సూచించడమే గాక కార్యాచరణలో నున్న వాటిని కూడా తెలియ జేస్తుంది. ఎప్పుడైతే ప్రేరణ భావన దాని అతిమానస విలువలోకి పరిణామం చెందు తుందో అప్పుడది 'సాదృశ్య అతిమానసము' అవుతుంది. అయితే, ఇది ఉత్తమ శ్రేణికి చెందిన అతిమానసం కాదు. కొన్ని క్రియాశీలమైన సంభావ్యతలు చాలా

సందర్భాలలో ఏమి జరుగబోతున్నదో లేక ఫలానా విషయం ఏ విధంగా జరిగిందో లేక ఏ విధంగా జరుగవచ్చునో చెప్పవచ్చును గాని రూఢిగా చెప్పలేవు.

చివరిది 'దైవాధీన అతిమానసము'. అది దివ్యజ్ఞానాన్ని పోలివుంటుంది. ఏదీ దానికి ప్రతిబంధకముగా నిలువ లేదు గనుక అది ఎల్లప్పటికీ సత్యముగా భావించ బడుతుంది. అది స్వకీయ అంతర్నిహిత శక్తితో స్వయంగా సాఫల్యమవగల దివ్య జ్ఞానము.

Evening Talks

యదార్థ భావన

మనసుకు పైగా వున్న స్తరాలలో ఊహామాత్రమైన అంశాలు లేవు, యదార్థాలు, శక్తులు ఉన్నాయి. ఉదాహరణకు, అతిమానసం గురించి నీ మనసులో ఏదో ఊహించు కున్నావు. నీవు అతిమానస స్థాయికి చేరినప్పుడు అది కేవలం ఊహామాత్రమే కాదని తెలుస్తుంది. అది భౌతిక పదార్థానికన్నా దృఢతరమైనది, అతిశయించిన ధారుఢ్యత గలది. అందుకనే దానిని నేను 'యదార్థ భావన' అని, ఒక 'ఊహాజనిత భావన' కాదని అన్నాను. ఆ విధంగా ఆలోచిస్తే దైవాన్ని మించిన దృఢమైనది మరొకటి ఉండదు. మనము స్వచ్ఛమైన మానసిక స్తరములో నున్నప్పటికీ, మనసు అంతకు మించిన దృఢతరమైనది, యదార్థమైనది అని తెలుసుకుంటాము. కాని మనము భౌతిక స్తరములో నున్నందున మనసు ఎక్కువ ఊహాభరితమైనది అని అనుకుంటాము. అతిమానసం ముందు భౌతికం ఒక మబ్బుతెరలా కరిగిపోతుంది.

శిష్యుడు: ఆ దృఢత్వం ఏ విధంగా నుంటుంది?

ఘనీభవించిన పదార్థము, ఒక ముద్ద లేక రాశిలా ఉంటుంది. బహుశా, ఆ కారణంగానే ఏమో వేదం 'అగ్ని వెలుగంత విస్తృతి గలది, పదార్థమంత దృఢమైనది' అని ప్రవ చించింది. అతిమానసం వజ్రానికన్నా గట్టిదైనప్పటికీ వాయువును మించిన చలనం గలది అనవచ్చు..

Evening Talks with A.B. Purani, 15-8-1923, p. 289

శ్రీఅరవిందులు

అతీంద్రియ జ్ఞానము — దివ్యజ్ఞానమని అర్థం, అయితే అది నిజమైన జ్ఞానము; అతిమానస పరిధులను గురించిన జ్ఞానదృక్పథము.

CWM 6:93 శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

నిన్ను ఊరడించడానికి చెపుతున్నాను. నీవు ఈ సమయంలో నివసిస్తున్న ఒకే ఒక కారణంగా — అది నీకు ఎరుకలో వున్నా లేకపోయినా, దానిని నీవు కావాలనుకున్నా వద్దనుకున్నా కూడా — నీవు పీల్చే గాలితో పాటు, ఇప్పుడు భూవాతావరణంలో వ్యాప్తి చెందుతున్న ఈ నూతన అతిమానస పదార్థాన్ని కూడా నీవు పీలుస్తున్నావు. నీవు అతిమానసం కావాలని దృఢ నిర్ణయం తీసుకోగానే, నీలో తటాలున సాక్షాత్కారించబోతున్న విషయాలను అది సమాయత్తపరుస్తుంది.

CWM 9:337 శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

మరుగున పడిన మార్తాండుడు

గుప్తనిధి

కాళరాత్రి స్పష్టంగా అంతరంగ అజ్ఞానానికి ప్రతిబింబం. ఉషోదయం కావటంతో దివ్యసత్యాలు కాళరాత్రులనుంచి జయించబడి స్వాధీనం చేసుకోబడతాయి. ఇది అస్పష్టతలో మరుగునపడిపోయిన ఆదిత్యుని పునరుత్థానం — సుపరిచితమైన దేవ తలు మరియు ఆంగీరస ఋషులచేత మరుగున పడిపోయినటువంటి మార్తాండుని తిరిగి స్వాధీనపరచుకొన్న సుస్పష్టభావన — మహాసత్య మార్తాండం, అది ఇప్పుడిక, బంగారు దివ్యప్రకాశంవైపు జ్వలించే తన నాలుకను ఒక్కసారిగా చాపింది. ఎందు వల్లనంటే హిరణ్యం, అనగా సువర్ణం ఉన్నత ప్రకాశానికి నిర్దుష్టమైన ప్రతీక, మహా సత్యస్వర్ణం. ఈ నిధి కోసమే వేద ఋషులు దేవతలను ప్రార్థించేవారు కాని బంగారు నాణాల కోసం కాదు. అంతరంగంలోని అజ్ఞానాంధకారం జ్ఞానకాంతిగా రూపొందే గొప్పమార్పు ఆశ్వినులు, మానసిక, ప్రాణిక శక్తుల సంతోషదాయకమైన చర్యకు ప్రభువులు, వారి ద్వారా మనస్సు, శరీరాలలో పోయబడిన దివ్యా నందంయొక్క అమరత్వ సోమరసంతో సార్థకమవుతుంది. అక్కడ వారు దానిని పానం చేస్తారు. అభివ్యక్తమయ్యే దివ్యవాక్కును వారు మానసికం చేస్తారు. వారు అజ్ఞానాంధకారం ఆవల నున్న స్వర్గమయ పవిత్ర మనస్సులోకి ముందుండి నడిపిస్తారు. ఆ విధంగా దివ్యానంద శక్తులను క్రియాశీలంచేసే దివ్యతలంపుకు చేర్చుతారు. కాని స్వర్గసంబంధ జలాలను వారు దాటి పోయినప్పటికీ, ఎందువల్లనంటే సోమపాన శక్తి వారికి మానసిక నిర్మాణాలన్నింటిని కరిగించివేయటానికి సహాయం చేస్తుంది. ఈ ముసుగును కూడా వారు తొలగత్రోసి, పరిత్యజిస్తారు. వారు మహామనస్సుఆవలకు వెడలిపోతారు. చిట్టచివరకు చేరేదానిని నదీప్రవాహాలను దాటి పోవటంగా వర్ణించబడింది. స్వర్గమయ మగు పవిత్ర మనోమార్గంద్వారా, దివ్యసత్యపథం ద్వారా అవతలివైపుకు యాత్ర. మనం పరమోచ్ఛమగు సర్వోత్కృష్టం, 'పరమపరావత్' ను చేరేదాకా, గొప్పదైన ఆ మానవయాత్రలో మనం చిట్టచివరకు విశ్రాంతి నొందము.

CWSA 15:130

గొంటారు. వారు ఈ జ్ఞానాన్ని విభజించ లేనటువంటి అంతటినీ — ఆలింగనంతో — ఇముడ్చుకొను దృష్టికి మన అధోచేతన అస్తిత్వంలో రహస్యంగా దాచబడిన ఈ దేవతల చక్షువుకు వారు విమోచనం కలిగిస్తారు; వారు అతని తీక్షణమైన కాంతికిరణాలను విడుదల చేస్తారు. వారు దివ్యఉషోదయాన్ని సృష్టిస్తారు. మానవునిలో జన్మించిన దివ్య మనో ఆధిపత్యశక్తి అయిన ఇంద్రుడు, ద్రష్ట-ఇచ్ఛ అయిన అగ్ని, వాక్ ప్రేరణకు ప్రభువైన బృహస్పతి, అమరత్వ దివ్యానందమైన సోముడు ఎత్తైన పర్వతశ్రేణుల బలమైన గట్టి ప్రదేశాలను పగులగొట్టి ముక్కలు ముక్కలు చేసివేయటానికి సహాయం చేస్తారు, దైత్యులు కృత్రిమంగా కల్పించిన అడ్డంకులు భగ్నం చేయటానికి సహాయం చేస్తారు. ఈ సూర్యుడు మన స్వర్గాలలోకి దేదీప్యమానంగా పైకి ఎగబాకి పోతాడు. ఆ విధంగా ప్రవర్ధమానమైన అతడు అతిమానస దివ్యసత్యము నధిరోహిస్తాడు. "దేవతలు ఆయన కోసం ఏ మార్గం తయారు చేశారో దాని గుండా ఒక గ్రద్ద ఏ విధంగానైతే తన ఆహారం కోసమై, ఆకాశాన్ని చీల్చుకుంటూ దానిపై వాలుతుందో, ఆ విధంగా ముందుకు అతడు సాగిపోతాడు, తన మెరుపులీను సప్తాశ్వాలతో అతడు ప్రకాశమాన సాగరమైన ఉన్నతోన్నత స్థితికి చేరతాడు. ఓడలో ఉండి దారి చూపు వారిలాగా ద్రష్టలు అతనికి ముందుండి దారి చూపుతారు. సూర్యుడు, బహుశా ఆ మార్తాండుడే, తనకు తాను బంగారు ఓడ అవవచ్చును, అందులోని వృద్ధినొందించే పూషుడు మనుషులను దుష్టత్వం, అజ్ఞానాంధకారం, పాపత్వాల ఆవలకు, దివ్యసత్య, అమృతత్వాల దిశగా ముందుండి నడిపిస్తాడు.

CWSA 15:478-79

సత్యం, ఋతం, బృహత్

ఈ దివ్యసత్యమే ప్రకాశము, సూర్యుని విశ్వం. అది సత్యం, ఋతం, బృహత్ గా వర్ణించబడింది; స్వరాట్టు యొక్క వెలుగులీను అతిమానస స్వర్గం — "బృహత్ స్వరాట్, మహోన్నత దివ్యసత్యం" — మన స్వర్గము, మన పుడమిల కావలగా గుప్తంగా ఉన్నది; సూర్యుడు, ఆదిత్యుడగు "ఆ దివ్యసత్యము" మనల నుంచి ఉపసంహరింపబడి అధోచేతనా రహస్య గుహలో అజ్ఞానాంధకారంలో మరుగునపడి వసిస్తున్నది. రహస్యంగా దాగి వున్న ఈ దివ్యసత్యమే బృహత్, కారణం, అది, కేవలం ఏక్కడైతే ఉనికి, ఇచ్ఛ, జ్ఞాన, సంతోషాలు పారవశ్యం మరియు హద్దులు

..... సూర్యుడు సృష్టికర్త అయినప్పుడు, కదులుతున్న వాటన్నింటికీ, కదలక నిశ్చలంగా ఉన్నవాటన్నింటికీ ఆత్మ అతడేనని వేదాలు చెపుతున్నాయి. ఈ సూర్యుడు కూడా దివ్యం అయితే, "స్వర్గమున కాధారమైన ధర్మమునందు పాదు కొనియున్నటువంటి విస్తృతంగా జ్వలించు దివ్యసత్యము," అప్పుడు లోకములన్నీ ఆ దివ్యసత్యధర్మమునే అభివ్యక్తము చేయవలసిఉంది. అప్పుడవన్నీ మరెన్నో స్వర్గములు కాగలవు. అటువంటప్పుడు ఈ అనృతము, పాపము, మృత్యువు, బాధలనేవి మన మర్త్యలోకానికెక్కడినుంచి వచ్చినవి? విశ్వతత్త్వమైన అదితి శరీరం నుంచి. విశ్వతత్త్వమైన అదితి శరీరంనుంచి ఎనిమిదిమంది పుత్రులు జన్మించారని చెప్పబడింది; ఏడుగురితో ఆమె దేవతలవైపుకు కదిలిపోయింది. కాని, ఎనిమిదవ పుత్రుడు, మర్త్యసృష్టికి సంబంధించిన మార్తాండుడు. అతడిని ఆమె తననుంచి దూరంగా పరిత్యజించింది, ఆ ఏడుగురితో ఆమె దేవతల మూలస్థానం, పరమోత్కృష్ట జీవనంవైపు సాగిపోయింది, కాగా మార్తాండుడు మహా అచేతనలో మర్త్యుల జన్మ మృత్యువుల ఏలుబడికి వదిలివేయబడినవాడు, ఆ మహా అచేతననుంచి బయటకు తిరిగి తీసుకురాబడతాడు.

ఈ మార్తాండుడు లేక ఎనిమిదవ సూర్యుడు నలుపు లేక విషణ్ణమైనవాడు, మరుగునపడి, దాగియున్న సూర్యుడు, దైత్యులు (రాక్షసులు) అతడిని బంధించి, వారి కటిక చీకటిగుహలో బంధించారు. దాని మూలంగా అతనిని అతడి ఉజ్వల కాంతి వైభవం లోనికి, అతడి విమోచనకు దేవతలు, ద్రష్టలు, యజ్ఞశక్తిద్వారా తప్పక విడుదల చేయవలసి ఉంది. ఇంకా తక్కువ అలంకారిక భాషలో, మర్త్య జీవితం అణచిపెట్టబడిన, దాగియున్న, ప్రచ్ఛన్న మైన, దివ్యసత్యంచేత పరిపాలించ బడుతున్నది. ఏ విదంగా అయితే దివ్య ద్రష్ట ఇచ్ఛయగు అగ్ని మొదట భూమిమీద మానవవాంఛ మరియు స్వయం తనదైన ఇచ్ఛవలన పొగచూరి దాచబడటం లేదా అస్పష్టతను పొందాడో, అదే విధంగా దివ్యజ్ఞానమైన సూర్యుడు రాత్రి మరియు అజ్ఞానాంధకారంలో రహస్యంగా దాచబడి, పొందలేనివాడై, సాధారణ మానవ ఉనికి యందలి అజ్ఞాన, పొరపొచ్చాలతో ఆవరించబడి, ఇమిడిపోయి ఉన్నాడు. ద్రష్టలు వారి ఆలోచనలోని సత్యశక్తి ద్వారా అజ్ఞానాంధకారంలో పడిఉన్న సూర్యుని కను

లేని అనంతంలో కదులుతుంటుందో, నిమ్న అస్తిత్వరూప మైనటువంటి మనో, ప్రాణ, శరీరాల అనేక అడ్డుగోడల ఉనికిలో లాగా పరిమితం కాకుండా, కంచె వేయ బడకుండా ఉంటుందో, అటువంటి అతిమానస తలం మీద మాత్రమే స్వేచ్ఛగా వసిస్తూ, అభివ్యక్తమవుతూ ఉంటుంది. అటువంటి విస్తృతమైన ఉన్నతోన్నత అస్తిత్వంలోకి మనం ఆరోహించవలసి ఉంటుంది; కప్పివేసే మనో, భౌతికములనే రెండు మండలాల కావలగా చీల్చుకుంటూ ఆరోహించవలసి వుంటుంది. దాని అపరిమితమైన వ్యాపకత్వంలో అది స్వేచ్ఛాయుతమైన, విశాలమైన దివ్య ఉనికిగా వర్ణించబడింది; అది విస్తృతం, దానికి అక్కడ అడ్డంకులు కాని, పరిమితిని విధించే ప్రయత్నాలు కాని లేవు; అది ప్రకాశవంతమైన పశువులమంద యొక్క భయభీతులు లేని పచ్చిక బయలు; అది దివ్యసత్యం యొక్క పీఠం, గృహం, దేవతల సొంత ఇల్లు, సౌర ప్రపంచం, ఆత్మ కిసుమంతైనా భయంలేని అసలైన వెలుగు, యే యుగానికీ సంభావ్యత లేనటువంటి బృహత్తరమైన, సమమైన పరమానంద ఉనికి. ఈ అతిమానసపు బృహత్తరం అస్తిత్వం యొక్క మూలసత్యం కూడా. దాని నుంచే క్రియాకారక సత్యం పరిపూర్ణ, దోషరహిత గమనంలోకి సహజసిద్ధంగా ప్రయత్నంతో కూడిన ఏ సంఘర్షణా లేనిదై ఏ లోపం లేకుండా పైకి ఉబికి వస్తుంది. కారణం ఆ ఉన్నతాలలో ఏ విభజనా లేదు, చైతన్యం, శక్తి మధ్య ఏ అగాధమూ లేదు, అస్తిత్వం, దాని చర్యల మధ్య ఏ అసామరస్యతా లేదు; అచట ప్రతిదీ 'సూటిగా' ఉండి, వంచన కేమాత్రమూ సంభావ్యము కాదు. అందువలన బృహత్తరమూ, యదార్థ అస్తిత్వమూ అయిన ఈ అతిమానసతలం విషయాల వాస్తవిక కార్యశీలతగల ఋతం కూడా. అది గమనం, చర్య, అభివ్యక్తాల పరమోత్కృష్ట సత్యం, ఇచ్ఛ, హృదయ, జ్ఞానముల పొరపాటుపడని (నిర్దుష్టమైన) సత్యం, ఆలోచన, వాక్కు, ఉద్వేగాల పరిపూర్ణ సత్యం. అది అప్రయత్నంగా తనంతతానైన దివ్యధర్మం, స్వేచ్ఛాయుతమైన దివ్యన్యాయం, అనృతముల ద్వారా విభజింపబడి వేరైపోయిన చైతన్యం చేత స్పృశింపబడని ఆది దివ్యక్రమం. అది మూల ఏకత్వం నుంచి జన్మించిన బృహత్తరమైన దివ్యం, స్వయం ప్రకాశిత సంయోజనం, దాని ముందు మన అల్ప ఉనికి కేవలం హీనమై, పాక్షికమై, బలహీనమై, ముక్కలు ముక్కలై, వక్రించబడి, విభజించబడినది. వేదకాలంనాటి సూర్యుని ఆరాధన అటువంటిది, అది ప్రజాపతులు ఆకాంక్షించిన

దివ్యానంద లోకప్రకాశము, అదితి మాత పుత్రుడైన సూర్యుని మూలతత్వము, విశ్వము.

CWSA 15:475

వేదాలు, అతిమానస మార్పు

వారెవరైనా (వేద ఋషులు) అతి మానసతలం చేరారని నేను చెప్పలేను, కాని దానికి ఆరోహణ వారి ధ్యేయమై ఉండింది. 'స్వర్' సుస్పష్టంగా మహామనస్సు ప్రకాశమాన క్షేత్రాలు, అతి మానసానికీ మానవమేధస్సుకూ మధ్య సూర్యకిరణాలచే రూపు దిద్దుకుంది. ఉపనిషత్తుల ప్రకారం ఎవరైతే సూర్యుని కిరణాలలోకి ఆరోహిస్తారో వారు తిరిగివస్తారు కాని ఎవరైతే సూర్యునిలోకే ఆరోహిస్తారో వారు తిరిగిరారు. దానికి కారణం అతిమానసానికి ఆరోహణ ఊహించబడింది. కాని అవరోహణ, ఇక్కడి అతిమానసం వ్యవస్థీకరణ మాత్రం (కిరణాల అవతరణను మినహాయించి) ఊహించబడలేదు.

CWSA 29:417

దివ్యసత్య చైతన్యమైన అతిమానసభావన శ్రీఅరవిందుల వివరణ ప్రకారం, ఋగ్వేదంలో ఉంది, అదే విధంగా కొన్ని ఉపనిషత్తులలోనూ ఉంది, కాని ఉపనిషత్తులలో అది జ్ఞానంగా, విజ్ఞానమయ పురుషుడుగా, మనస్సును, ప్రాణాన్ని, భౌతిక అస్థిత్వాన్ని దాటిపోయినదిగా, బీజరూపంలో ఉంది; ఋగ్వేదంలో ఆ భావన ఉంది, కాని కేవలం సూత్రప్రాయంగా మాత్రమే, అది అభివృద్ధి పరచబడలేదు. అలా సూత్రప్రాయంగా ఉన్నదికూడా హిందూ సంప్రదాయంనుంచి అదృశ్యమై పోయింది.

ఈ విషయంలో, హిందూసంప్రదాయంలో ఇతరులతో పోలిస్తే, శ్రీఅరవిందుల సందేశంలో నవ్యత్వం రూపుదిద్దుకుంది. ఈ ప్రపంచం మాయమొక్క సృష్టికాదు, లేక కేవలం దైవంయొక్క లీల కూడా కాదు, లేక మనం తప్పించుకుని పారిపోవలసిన అజ్ఞానమయ జన్మ పరంపర కానేరదు. కాని అది అభివ్యక్తమయ్యే క్షేత్రం, అందులో ఆత్మ మరియు మహాపదార్థంలోని ప్రకృతి క్రమానుగతంగా పరిణమిస్తాయి. మహాపదార్థం నుంచి మహాజీవితం, మహామనస్సు, అక్కడినుంచి మహామనస్సు కావలకు, జీవితంలో సచ్చిదానందం సంపూర్ణంగా బహిర్గతమయ్యే పర్యంతమూ

అది కొనసాగుతుంది. ఇదే యోగానికి పునాది అవుతున్నది, జీవితానికి ఒక నూతన భావన నిస్తున్నది.

CWSA 29:444- 45

వేదాలలో అతిమానసం

శిష్యుడు: ఈ అతిమానసం భావన వేదాలలో ఉన్నదా?

ఉన్నది. అది చాలా స్పష్టంగా ఉంది, అయినప్పటికీ వేదఋషుల ప్రాధాన్యత అంతా పైకి పోవటానికి ఉన్నదే కాని ఆరోహించటం, గెలుపొందుతూ నిమ్న ప్రకృతిని పరివర్తన చెందిస్తూ తిరిగి క్రిందికి వచ్చే గమనంమీద లేదు.

Evening Talks

దైవము- అతిమానసము

మనిషి దైవంతో ఏకత్వం పొందగలడు, మానసికతలంలో. దైవం భూమిపై అభివ్యక్తమవుటకు అతిమానసం అవసరమౌతుంది.

*

దైవం ఉండగలదు. సర్వత్రా ఉన్నదే, ముసుగు వేసుకుని లేదా పాక్షికంగా అభివ్యక్తమై లేదా అన్ని చైతన్య అంతస్తులలోనూ అభవ్యక్తమవటానికి ఆరంభిస్తున్నది; అతి మానసంలో ఏ మారువేషమూ లేకుండా లేదా ఏ ముసుగూ లేకుండా తన స్వ స్వరూపంతో అభివ్యక్తమవ నారంభిస్తున్నది.

CWSA 28:12

రెండు అర్థగోళాల ఉనికి

ప్రాచీన భారతీయ వ్యవస్థలో కేవలం ఒకే ఒక్క త్రిపుటి ఉన్నది. దివ్యమైన సచ్చిదానందం....... లేదా నీవు ఊర్థ్వగోళాన్ని దివ్యమనేటట్లయితే అక్కడ మూడున్నాయి. సత్యలోకం, చిత్‌లోకం, ఆనందలోకం. అతిమానసాన్ని నాలుగవ దానిగా కలపవచ్చు. ఆ మూడింటినుంచి స్వీకరించినదవటం మూలంగా అది ఊర్థ్వ గోళానికి సంబంధించినది. భారతీయ దర్శనాలు రెండు విభిన్న ఆధిపత్యశక్తులమధ్య రెండు ఉపరితలాలకు సంబంధించిన చైతన్యానికి గల భేదాన్ని చెప్పవు, ఒక దానిని

మనం ఊర్ధ్వమనస్సు అనగలం, రెండవది అసలైన అతిమనస్సు లేదా దివ్య అతీంద్రియజ్ఞానం. అందువలననే వారు మాయవిషయంలో (ఊర్ధ్వమనో శక్తి, లేదా విద్య-అవిద్య) తికమకపడి, దానినే సర్వోత్కృష్ట ఆధిపత్యశక్తిగా తలచారు. ఆ విధంగా ఇంకా పాక్షిక- ప్రకాశమైన దాని చెంతనే ఆగిపోయినవారై, వారు పరివర్తనా రహస్యాన్ని పోగొట్టుకున్నారు. వైష్ణవులు, తాంత్రికులు దానిని తడుముకుంటూ తిరిగి తెలుసుకొనటానికి ప్రయత్నించారు. అప్పుడప్పుడు విజయం అంచులవరకు చేరారు. తక్కినవారికి ఇది, క్రియాశీలదివ్యమహత్యాన్ని కనుగొనే ప్రయత్నాలన్నింటికీ అడ్డుగోడగా అయింది. ఊర్ధ్వ మనోసీమయొక్క మెరిసే ఉజ్జ్వల కాంతులు క్రిందికి దిగటం మొదలుపెట్టగానే అది, ఇదే నిజమైన ప్రకాశమని అంతీంద్రియ ఆత్మ జ్ఞానమని అనుకున్నారు. అలాఅని అనుకోనివారు నా కెవరూ తెలియదు. దాని ఫలితంగా వారు అక్కడ ఆగిపోవటం, ముందుకు వెళ్ళలేకపోవటంగాని జరిగింది లేదా ఇంకొక విధంగా ఇదికూడా కేవలం మాయలేక లీల అని ముగింపు పలికి ఇక చేయవలసిన దొక్కటే, దీనిని దాటి ఆవలకు ఏదో అచలమైన పరమోత్కృష్ట నిష్క్రియ నిశ్శబ్దం లోనికి పోవటమేనని అనుకున్నారు.

CWSA 28:83

పురాణాలలోని ఏడు లోకాలు - అతిమానస లంకె

వేదాలను అర్థంచేసుకోవాలంటే మనం ఈ వేదాలలో ప్రస్తావించిన పోలికలను తప్పక లోతైన అవగాహనతో వశం చేసుకోవలసిఉంది, విశ్వంలోని అంతస్తుల తారతమ్యంతో అవి దేనికి దారితీస్తున్నాయో తెలుసుకోవలసి ఉంది. మనం పురాణాలలోని ప్రతీకల వెనుకనున్న ఈ వ్యవస్థను తిరిగి కనుగొనవలసి ఉంది. అప్పుడే మనం అత్యుత్తమంగా, తేలికగా సుస్పష్టంగా దానిని పట్టికరూపంలో వ్రాయ గలుగుతాం. ఎందువల్లనంటే అక్కడ సత్ కు సంబంధించిన ఏడు ప్రధాన సూత్రాలు, వాటికి సంబంధించిన ఏడు పౌరాణికలోకాలు, వాటికి సరిపడేవిధంగా కచ్చితంగా ఉన్నాయి.

అప్పుడు:—

సూత్రప్రాయకలోకం

ప్రధానసూత్రం	లోకం
1. శుద్ధసత్వం-సత్	అస్తిత్వంయొక్క పరమోన్నత సత్యలోకం (సత్యలోకం)
2. శుద్ధచైతన్యం-చిత్	అనంతఇచ్ఛ,లేక చైతన్యశక్తియొక్క చిత్ లోకం (తపోలోకం)
3. శుద్ధ ఆనందం – దివ్యానందం	సృష్టియొక్క క్రియాశీలమైన ఆనందమయ లోకము (జ్ఞానలోకం)
4. దివ్యజ్ఞానం లేక దివ్యసత్యం లేక విజ్ఞానం	బృహత్ యొక్క విజ్ఞానమయ లోకము (మహర్లోకం)
5. మనస్సు	ప్రకాశమయలోకం (సువర్లోకం)
6. జీవితం (పటిష్టమైన అస్తిత్వం)	అనేకంగా పరిణమించు లోకములు (భువర్లోకం)
7. పదార్థం	భౌతికప్రపంచం (భూలోకం)

పురాణాల్లోఉన్న ఈ వ్యవ్యవస్థ ఇప్పుడు చాలా తేలికగా విశదమవుతూ, తగినవిధంగా ఉంది. వేదాలలో చాలా చిక్కుముడితో అస్పష్టంగా ఉన్నది. అక్కడ మూడు పరమోన్నత లోకాలు మూడు దివ్యసూత్రాలుగా ఒకే చోట చేర్చబడి ఉన్నాయి. ఎందువల్లనంటే, అవి త్రిపుటిగా ఎల్లప్పుడూ ఒకేచోట మనుగడ సాగిస్తూ ఉంటాయి. వాటి పరిధి అనంతం, దివ్యానందం వాటి పునాది. అది దివ్యసత్యంయొక్క బృహత్ క్షేత్రాల ఆసరాతో ఉంటాయి. అక్కడినుంచి దివ్యమహాప్రకాశం మన మానసికంవైపు ఇంద్రుని క్షేత్రమైన, మూడు స్వర్గసంబంధిత ప్రకాశమాన లోకాలైన సువర్లోకంలోకి తీక్షణంగా ప్రసరిస్తుంది. మనం నివసించే త్రిపుటివ్యవస్థ, క్రింద వరుసలో ఇవ్వబడింది.

మనకి పురాణాలలో ఉన్న విధంగానే విశ్వంలోనూ అంతస్థులు ఉన్నాయి. కాని అవి వేరు విధంగా వర్గీకరించబడ్డాయి, ప్రధానంగా ఏడులోకాలు, అయిదు ఆచరణాత్మకంగా అయిదు, సాధారణమైన వర్గీకరణలో మూడు.

1. సర్వోత్కృష్ట సత్ -చిత్ - ఆనందం మూడు దివ్యలోకాలు

2. లంకె – అతిమానసలోకం — దివ్యసత్యం, దివ్యఋతం,దివ్యబృహత్ దాని మూడు ప్రకాశమాన స్వర్గాలతో సువర్లోకంలో అభివ్యక్తమైంది.

3. నిమ్నలోక త్రిపుటి

శుద్ధ - మహామనస్సు...	స్వర్గము (దియాస్,మూడుస్వర్గాలు)
మహాజీవశక్తి...	మహామధ్య క్షేత్రం (అంతరిక్షం)
మహాపదార్థము...	పృథ్వి (మూడుపుడమిలు)

CWSA 15: 372-73

కారణ, హిరణ్యగర్భ, విరాట్టులు

మూడు తలాలు — (1) కారణ (2) హిరణ్యగర్భ (3) విరాట్

ప్రజ్ఞ అధ్యక్షతగా ఉపనిషత్తులలోని విజ్ఞానం లేక కారణ జగత్తులు ఏవైతే సుషుప్తితో సమం చేయబడినవో, అదే విధంగా హిరణ్యగర్భము, స్వప్నము మరియు సూక్ష్మవిషయాలతోటి పోల్చబడింది. కాని అవి నేను చెప్పిన అతిమానసానికి ఏ మాత్రమూ సాటిరావు. కాని సర్వసాధారణ మనస్సుకు ఏమని చెప్పవచ్చంటే, అతిమానసానికి సమీపిస్తున్నా లేక ప్రవేశిస్తున్నా అది ఒక సుషుప్తి స్థితిగా అయిపోతుంది. దీనిని వ్రాసే వ్యక్తి, దానిని అతిమానసం యొక్క అతిచేతనా నిద్ర అంటే — ఎందువల్లనంటే పరివర్తన నొందని మనస్సు అతిమానస స్థితిని స్పృశించినా లేక సందర్శించినా అది అతనికి అతిచేతనా నిద్రలాగా కనపడుతుంది, ఎందువల్లనంటే, అది అనివార్యంగా అటువంటి అతిచేతనా నిద్రలోకి పడిపోతుంది కాబట్టి — అప్పుడు తేడా అనేది లేకుండా పోతుంది.

ఏడు లోకాలు[1]

1. భూ	—	భౌతిక
2. భువః	—	ప్రాణిక
3. సువర్	—	మనో
4. మహత్	—	విజ్ఞాన (అతిమానస)

కాదు. కింద అది మేల్కొనటం, ప్రత్యక్షం కావటం అనేది పైనుంచి వచ్చే స్పర్శకు సమాధానం, అప్పుడు దానికి అనుగుణమైన మూలకాన్ని, ఇప్పుడు దాగియున్న విధంగా, పదార్థం అగాధాలలో దాగి యున్నదానిని బయటకు తీసుకు వస్తుంది.... కచ్చితంగా ఇప్పుడు అదే జరుగుతున్నది. కాని రెండు వారాల క్రితం నేను చెప్పిన విధంగా, భౌతిక ప్రపంచం అది వాస్తవంగా ఏ విధంగా దృశ్యమానమవుతున్నదో, ఎంత శక్తివంతమైనది, ఎంతగా పూర్తిగా సాధారణ చైతన్యానికి వాస్తవికమైనది అంటే, అది, ఈ అతిమానసిక శక్తి, చైతన్యం అభివ్యక్తమైనప్పుడు, ఏ విధంగా ఉన్నదో అదే విధంగా చుట్టుముట్టి ఆవరించింది. దాని సన్నిధిని కేవలం ఏమాత్రమైనా అస్పష్టంగా చూడాలన్నా, అనుభూతి పొందాలన్నా, ఏదో ఒక విధంగానో, లేక మరింకే విధంగానో గ్రహించాలన్నా చాలా సుదీర్ఘ మైన సంసిద్ధత ఆవశ్యకమౌతుంది. అ పనే ఇప్పుడు చేయబడుతున్నది.

CWM 9:158-159

అసలైన పునరుత్థానం

అసలైన పునరుత్థానం అంటే, మా విషయంలో పాతచైతన్యం రాలిపోవడం; అది కేవలం పునర్జన్మ కాని కేవలం పునర్జన్మ మాత్రమే కాదు, హఠాత్తుగా ఒక్కసారిగా జరిగే మార్పు. అది ఎటువంటి దంటే గతాన్ని పూర్తిగా తుత్తునియలు చేసేది, అక్కడ దానిలో నీ పాత ఆత్మకూ, నీ నిమ్న బాహ్యప్రకృతికీ మరణించటం మరియు పూర్తిగా సరికొత్త విధంగా మొదలుపెట్టడానికీ మధ్య ఒక విధమైన అవిచ్ఛిన్నత ఉంటుంది. పునరుత్థానం అనుభవంలో, పాత అస్తిత్వాన్ని విసర్జించే గమనమూ, దాని నుంచి నూతన చైతన్యానికి, నూతన బలశక్తికీ పైకి లేవటమూ ఎంతో దగ్గరగా కలిసి ఉంటుంది; దాని వలన విసర్జించినదాని లోని అత్యుత్తమమైనది., దాని తరువాత వచ్చే, కొత్త సృష్టిలోని దానితో ఐక్యం అవుతుంది. పునరుత్థానం అసలైన ప్రాముఖ్యత ఏమిటంటే దివ్యచైతన్యం కిందికి దిగిపోయి, మరుగున పడిపోయినటువంటి ఎరుక లేని స్థితి నుంచి మేల్కొని, దివ్యచైతన్యం తాను మృత్యువు, అజ్ఞానాంధకారం, అస్పష్టతల ప్రపంచంలోనికి అవరోహించి నప్పటికీ తనకు తాను తిరిగి ఒకసారి తనను గురించిన ఎరుక కలిగన దవుతుంది. ఆ అస్పష్ట ప్రపంచం మన భౌతికరాత్రి కంటే ఇంకా ఎక్కువ గాడాంధకారమయమైనది. దానిలోకి దూకి తిరిగి రాగలిగితే,

5. జన — ఆనందలోకం

6. తపః — చిత్ — తపోలోకం

7. సత్య — సత్యలోకం

సచ్చిదానంద లోకాలు

CWSA 28:38 శ్రీఅరవిందులు

[1]. ఒక విలేఖరి భారతదేశంలోని ప్రాచీన యోగవిధానంలోని లోకాలకు అనుగుణంగా శ్రీఅరవిందుల యోగవిధానంలోని లోకాలను తెలుపమని శ్రీఅరవిందులను అడిగాడు

— ఎడిటర్

ముకుళమై వున్న అతిమానసం

ప్రశ్న: ప్రియమైన మాతా, ముకుళమైయున్న అతిమానసమనగా నేమి? ముకుళించుకోనటువంటిది ఏ విధంగా ఉంటుందో అది దాని లాంటిదే! అది అటువంటిదే! శ్రీఅరవిందులు చెప్పిన విధంగా, దైవం గనక ప్రతిదాని కేంద్రంలోనూ లేని యెడల, ఆయన ఈ ప్రపంచంలో ఎన్నటికీ అభివ్యక్తమవలేడు; అది అటువంటిదే, ఆయన చెప్పినట్లు, అత్యావశ్యకంగా, దాని మూలంలోను, అత్యంత లోతైన దాని నిర్మాణం లోను, సృష్టి దివ్యం, ప్రపంచం దివ్యం. ఆ కారణంగానే ఈ దివ్యత్వం ఒక రోజు అభివ్యక్తం కాగలుగుతున్నది, స్పృశించబడే విధంగా సుస్పష్టమవుతున్నది, ప్రస్తుతం ముసుగులోను, వక్రీకరించుతూ ఉంటున్నటునంటి దాని నంతటి స్థానంలోను పూర్తిగా తనకు తాను వ్యక్తీకరించుకో గలుగుతున్నది....

దాని సారంలోను, ప్రధాన సూత్రంలోను, నవ్యత అప్పటికే ఆవరించి యున్నది, పాత ప్రపంచంలో అది ముకుళమై యున్నది, కనుక, వాస్తవానికి, అది అక్కడే ఉన్నది, లోపల, దాని పూర్తి అగాధాలలో లోపల, దాగి యుండి, అదృశ్యంగా, అతి సూక్ష్మంగా, అవ్యక్తంగా ఉన్నది, కాని దాని సారంలో అది అక్కడే ఉన్నది. అయినప్ప టికీ, పరమోత్కృష్ట ఉన్నతాల నుంచి అతిమానస చైతన్యం, శక్తి, ప్రకాశం ప్రపంచంలో సూటిగా అభివ్యక్తం కాకపోతే, సంవత్సరం, ఆరు నెలల క్రితం జరిగిన విధంగా, ఈ అతిమానసం, భౌతిక ప్రపంచపు అట్టడుగు పునాదిలో ప్రధాన సూత్రంగా అది ఉన్నా కూడా, దాని కెన్నటికీ తనకు తానుగా అభివ్యక్తమవటం ఏమాత్రం సాధ్యం

ప్రశ్న: వ్యష్టి స్వేచ్ఛను అధిమనస్సు గౌరవిస్తుందని మీరు నిన్న చెప్పారు. అలా అతిమనస్సు చేయదనే సూచన మీరు చెప్పిన దానిలో వుందా?

సమా: అవును వుంది. అది (అతిమనస్సు – అను) దైవికమైన పరమ సత్యాన్ని, వస్తువుల సత్యాన్ని మాత్రమే గౌరవిస్తుంది.

నిరోద్ బరన్‌తో ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు: పుట 327

అత్యంత దుర్గ్రాహ్యమైన రాత్రి కాంతివంత మవుతున్నట్లుగా, దివ్యచైతన్యం యొక్క అసలైన దివ్యప్రకాశం వెనుకకు మరలి వస్తున్నట్లుగా, ఏ అస్పష్టతా లేని అతిమానస ప్రకాశంలాగా నీవు చూస్తావు. భౌతిక సూర్యుడు నీకు నల్లగా కనపడతాడు కాని ఆ పరమోత్కృష్ట గాడాంధకార అగాథాలలో సైతం పరమోత్కృష్ట ప్రకాశం దాగి వుంది. నీలో ఆ ప్రకాశం, ఆ చైతన్యం మేల్కొనును గాక, గొప్ప పునరుత్థానం అచట జరుగును గాక.

CWM 3:147 శ్రీమాత

అనువాదం డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్న కృష్ణ

ఆధ్యాత్మికం: అతిమానసికం

అతిమనస్సు, అతిమానసికం, అనే పదాలను మొట్టమొదట నేనుపయోగించాను. కాని అప్పటి నుంచి జనం వాటిని పట్టుకొని మనస్సుకు పైన వుండే ప్రతిదానినీ అతిమానసికం అంటున్నారు.

*

ఉన్నత మనస్సు, ప్రకాశ మనస్సు, అంతఃస్ఫూర్తి మనస్సు, అధిమనస్సు, అతి మనస్సు అనేవి ఉన్నత భూమికలు. అంతరాత్మికం, మనస్సు, ప్రాణికం, భౌతికం, సాధారణ సృష్టికి సంబంధించినవి.

CWSA 28:144,158

మనిషి పురోగతి

మనిషి విశాలం గావడమంటే నూతన జన్మ లెత్తడం. ఆకాంక్షించే భౌతికజీవి తనను తాను వత్తిడి చేసుకొనే ప్రాణిక మానవునిగా అవుతాడు. తరువాత అతడు సూక్ష్మ మానసిక, అంతరాత్మిక జీవిగా తనను తాను మార్పు చెందించుకొంటాడు. ఈ సూక్ష్మ ఆలోచనాపరుడు, విశాలమైన బహుముఖమైన విశ్వ మానవునిగా యెదిగి, తన పార్శ్వాలన్నింటినీ, పరమ సత్యం నుండి తనలోనికి ప్రవహించే ప్రవాహాలకు తెరచి పెడ్తాడు. విశ్వాంతరాత్మ, తన కార్యసిద్ధిలో యింకా పైపైకి పోతూ ఒక

ఆధ్యాత్మిక మానవునిలా ఉన్నత శాంతి, ఆనందం, సామరస్యతల కోసం పెనగు లాడుతుంటాడు. ఇవి ఆర్యజాతికి సంబంధించిన అయిదు నమూనాలు లేక వర్గాలు. ఇందులో ప్రతి ఒక్కటీ మొత్తం మానవ స్వభావంలో, తన స్వంతమంటూ ఒక ప్రత్యేక పరగణాను, స్థాయిని ఆక్రమించి వున్న ఒక గొప్ప సమాజం అయింది, కానీ వీటన్నిటినీ జయించుకుంటూ ఆవలకు దాటిపోయి అతీతుడై వాటి నన్నింటినీ సమరసం చేయగలిగి వుండే ఒక పరిపూర్ణ ఆర్యజాతిలా వుంది. ఈ మహనీయ ఆంతరిక రూపమార్పిడికి ఉపకరణం అతిమానసిక సత్యం. అది మనస్తత్వాన్ని తొలగించి దాని స్థానంలో ప్రకాశమయ దృష్టిని, వేల్పుల నేత్రాన్ని నిలుపుతుంది. మర్త్యజీవితం స్థానంలో అనంత సృష్టి క్రియాశక్తి, శ్వాసలను నిలుపుతుంది. అజ్ఞానం, మృత్యు వశవర్తియైన పదార్థం స్థానంలో స్వేచ్ఛామయ అమృత సచేతన — అస్తిత్వాన్ని నిలుపుతుంది. కాబట్టి, కర్మ, అనుభవాల సమస్త కంపనాలను తట్టుకొని నిలబడగల ఒక బలీయమైన వీర్యశక్తి లోనికి, ఒక స్వచ్ఛమైన మానసిక, అంతరాత్మిక పరిశుద్ధత లోనికి, అతడు తనను తాను విశాలం చేసుకోవడం అనేవి, మనిషి ప్రప్రథమ పురోగమనం అయ్యి తీరాలి. తరువాత యీ మానవ వెలుగు, శక్తి, ఒక అనంత పరమ సత్యం, అమృత దివ్యేచ్ఛ లోనికి తనను మించి తాను యెదిగి, రూపమార్పిడి జరుపుకోవాలి

*

అతిమనస్సు: సృష్టి అంతస్తులు

సచ్చిదానంద అంతస్థులకు, నిమ్న సృష్టికి మధ్య అతిమనస్సు వున్నది. అది దైవచేతన, తనకు తానే నిర్దేశించుకొనగల పరమ సత్యం దాని స్వంతం, అలా వుండడం పరమసత్యసృష్టికవసరం. మనః, ప్రాణ, దేహాలకు సంబంధించిన దానితో గూడా సచ్చిదానందాన్ని నిజం చేసుకోవచ్చుననే మాట నిజమే , కాని అప్పుడది అచలమై వుండి, నిమ్నప్రకృతి కాధారంగా వున్నదానిలా మాత్రమే వున్న యేదోగానే గాని, దానిని రూపాంతరీకరించేదిగా సాక్షాత్కారించదు. అతి మనస్సు ఒక్కటే నిమ్న స్వభావాన్ని రూపాంతరీకరించగలదు.

ఆధ్యాత్మికం, అతిమానసికం ఒకటిగాదు. ఉన్నతమనస్సు నుండి, అధిమనస్సు వరకూ గల ఆధ్యాత్మిక అంతస్తులు, పాతసాధనలకు అందుబాటులో వుంటాయి. గనుక యే యిబ్బందీ వుండదు. అవి గనుక అలా అందుబాటులో వుండి వుండక పోయినట్లైతే ప్రాచీన భారతంలో యే యోగమూ వుండి వుండేదిగాదు, యే యోగులు వుండి వుండేవారు గాదు.

*

నా పాఠకులు ఊహించుకుంటారని నీవు చెప్తూ వున్నట్లు ఆధ్యాత్మికం, అతిమానసికం ఒక్కటే అయివుంటే, అప్పుడు అన్ని కాలాలలోని ఋషులు, భక్తులు, యోగులు, అందరూ అతిమానసిక జీవులై వుండేవారు. నేను అతి మనస్సును గురించి వ్రాసినదంతా అనవసరమైనదిగా, నిరుపయోగమైనదిగా, నిరర్థకమైనదిగా అవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు కలిగిన యే వ్యక్తైనా అప్పుడు ఒక అతిమానసిక జీవే అవుతాడు. ఆశ్రమమంతా అతి మానసిక జీవులతో ఊపిరి సలుపనంతగా కిటకిటలాడిపోతూవుండేది. భారతదేశంలో ప్రతి ఆశ్రమమూ గూడా అలాగే వుండి వుండేది. ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు ఆంతరిక చేతనలో తమనుతాము స్థిరం చేసుకొంటాయి. ఆంతరికచేతనను మారు స్తాయి. నీవు యిష్టపడితే దానిని రూపాంతరీకరిస్తాయి. దైవాన్ని ప్రతిచోటా, ఆత్మలో అన్నింటినీ, అన్నింటి ఆత్మ లోనూ, సమస్తాన్నీ చేస్తున్నది విశ్వజనీన మహాశక్తియేననే సాక్షాత్కారం యెవరైనా పొందవచ్చు. విశ్వాత్మలో, లేక పారవశ్యంకలిగించే భక్తిలో లేక ఆనందంలో లీనమైపోయినట్లనుభూతిని యెవరైనా పొందవచ్చు. కాని యింకా ప్రకృతికి సంబంధించిన బాహ్య చురుకైన భాగాలలో, బుద్ధితో లేక మహా అయితే అంతః స్ఫూర్తి మనస్సుతో ఆలోచిస్తూ, మానసిక సంకల్పంతో సంకల్పిస్తూ, ప్రాణిక ఉపరితలంమీద ఆనంద విషాదాలను సంవేదిస్తూ జీవన సంగ్రామంలో భౌతిక కష్టాలూ, బాధలూ అనుభవిస్తూ, దేహంలో మృత్యువు, అస్వస్థతలతో సంఘర్షిస్తూనే అతడు జీవితాన్ని మామూలుగా సాగిస్తూండవచ్చు. అప్పుడుండే మార్పల్లా, చికాకు పడకుండా, లేదా భ్రమకు లోనుగాకుండా ఆంతరిక ఆత్మ-సంకల్పంతో, ఒక పరిపూర్ణ సమతతో జరిగింది ప్రకృతికి సంబంధించిన అనివార్యభాగంగా స్వీకరిస్తూ, కనీసం ప్రకృతినుండి ఆత్మలోనికి వుపసంహరించుకోనంత కాలం, అనివార్యమని భావించి,

స్వీకరిస్తూండడమొక్కటి మాత్రమే. నేను దర్శించే రూపాంతరీకరణ అదిగాదు. అది జ్ఞానానికి సంబంధించిన మరో ప్రకాశమయ స్వభావం, అతి మానసిక పరివర్తన వల్ల ప్రాప్తించే భౌతిక చేతన మరో తత్వం.

*

(సర్వ వ్యాపకమైవున్న) దైవంతో సంపర్కం వల్ల, లేదా బాహ్యాచలనాలతో స్పర్శించబడని ఆంతరంలోని పరిశుద్ధమైన ఆత్మదర్శనంవల్ల ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాన్ని యే అంతస్తు మీదైనా పొందవచ్చు. అతిమనస్సు, అతీతమైన దానికి సంబంధించినది, ఇంతవరకు యిక్కడలేని ఊర్ధ్వంలోవున్న దాని నుండి క్రిందికి తీసుకురావలసివున్న ఒక క్రియాశీల పరమసత్య చేతన.

CWSA 28: 274

ఉన్నత మానసిక స్థాయిలు, అతి మనస్సు:

ప్రశ్న: కొన్ని సమయాలలో శాస్త్రవేత్తలు మానసిక అంతస్తులు దాటి పోలేరా? హేతుత్వానికి సంబంధించిన యే ప్రక్రియద్వారానో గాకుండా ఒక రకమైన ఆకస్మిక అంతఃప్రేరణద్వారా, ఐన్‌స్టీన్, తన సాపేక్ష సిద్ధాంతాన్ని కనుగొన్నాడని చెప్తారు. ఆ అంతఃప్రేరణకు, అతి మనస్సుకు యేదైనా సంబంధంవుందా?

సమాధానం: ఒక నూతన సత్యాన్ని బహిరంగపరుస్తూ వచ్చే ప్రేరణను పొందిన శాస్త్రవేత్త, దానిని అంతః స్ఫూర్తి మనస్సు నుండి పొందుతాడు. అంతకంటే యింకా బాగా పైనవున్న మరో వెలుగుతో ప్రకాశవంతం చేయబడిన ఉన్నత మానసిక అంతస్తునుండి అందిన ప్రత్యక్ష అవగాహనతో జ్ఞానం లభిస్తుంది. కాని అతిమనస్సు చర్యకు యిటువంటి దానంతటికీ యేమీ సంబంధంలేదు. ఈ ఉన్నత మానసిక స్థాయికి అతిమానసిక స్థాయికి మధ్య యెంతో దూరం వుంది. సగటు స్థాయినుండి కొద్దిగా పైకి వెళ్ళగానే పూర్తిగా దివ్యమైన సీమలలోనికి యెగబ్రాకినట్లు మనుష్యులు నమ్మడానికి తేలికగా మొగ్గుచూపుతారు. సాధారణ మానవమనస్సుకు అతిమనస్సుకు మధ్య అనేక దశలు, అనేక శ్రేణులు, మధ్యలో చొరబడుతుండే అనేక అంతస్తులూ వున్నాయి. ఒక సాధారణ మనిషి యీ మధ్యంతర అంతస్థుల్లో ఒకదానితోనైనా ప్రత్యక్ష సంబంధంలోకొస్తే, అతని కళ్ళు చెదరిపోయి, గ్రుడ్డివాడౌతాడు, దాని అపరిమేయమైన భారంక్రిందపడినలిగిపోతాడు, లేదా సమతూకాన్ని

కోల్పోతాడు. అయినప్పటికీ అది అతిమనస్సు కాదు.

*

వైశ్వస్మృతి: అతిమనస్సు:

ఒక యోగి సమస్త విషయాలనూ తెలుసుకోగలడనీ, సమస్యలన్నింటికీ పరిష్కారం చూపగలడని అనుకొనే సామాన్యభావన వెనుకగల అసలు వాస్తవమేమిటంటే, ప్రతి విషయానికీ సంబంధించిన స్మృతి నిలువచేయబడి, యెల్లప్పుడూ అది నిలిచి వుండే ఒక అంతస్తు మనస్సులోవున్నది. భూలోక జీవితానికి సంబంధించిన సమస్త మానసిక కదలికలు జ్ఞాపకాలుగా మారి యీ అంతస్థులో నమోదై వుంటాయి. అచటకిపోగలిగిన శ్రమ పడదలచుకుంటే, వాళ్ళు యెన్నుకొన్న దానితో చదవవచ్చు, తెలుసుకొనవచ్చు, కాని యీ పరిగణను, అతిమానసిక స్థాయిగా పొరపడకూడదు. అచటకు చేరడానికి కూడా అతడు పదార్థ సంబంధం లేక భౌతిక మనస్సు కదలికలను నిశ్చల నీరవం చేయగలిగి వుండాలి. యింద్రియసంవేదనలన్నింటినీ ప్రక్కనబెట్టాలి. సాధారణ మానసిక కదలిక లన్నింటినీ, అవెట్టివైనా నిలిపివేయ గలగాలి, ప్రాణికం నుండి బయటపడాలి, దైహిక బానిసత్వం నుండి తనకు తాను స్వేచ్ఛ పొందాలి. అప్పుడు మాత్రమే అతడా పరగణాలలోనికి ప్రవేశించి చూడగలడు. ఈ కృషి చేయడానికి చాలినంత ఆసక్తి వుంటే అచటికి చేరి భూమి స్మృతిలో యేం వ్రాసివుందో చదువగలుగుతాడు.

మానసికపథకం: అతిమనస్సు:

నీవు నిశ్చల నీరవత లోతులలోనికి పోయినట్లైతే, నీ ప్రశ్నలన్నింటికీ సమాధానాలు స్వీకరించడం అసాధ్యంకాని ఒక చేతనా స్థాయికి చేరుకొంటావు. అతి మనస్సుకు సంబంధించిన సమగ్ర సత్యానికి గనుక యెవరైనా తెరచుకొని వుండి దానితో నిరంతర సంపర్కం కలిగి వుంటే సమాధానం పొందగల అర్హత గల ప్రశ్నలకు అతడు అతి మానసిక వెలుగునుండి తప్పక సమాధానం యివ్వగలడు. వస్తువుల వెనుక వుండే యదార్థత, సత్యతల కొంత భావం ప్రశ్నలలో వుండాలి. కేవలం మానసిక అమూర్త భావాలతోనూ లేక వస్తువుల భ్రమాత్మక ఉపరితలంమీద కదలాడే వాటితోనూ అల్లి బిల్లిగా అల్లుకొన్న సాలెగూడు లాంటివైన అనేక ప్రశ్నలు, యెంతో

చర్చకు గురైన సమస్యలు అనేకం వున్నాయి. ఇది యదార్థజ్ఞానానికి సంబంధించినవి కావు, అవి జ్ఞాన వికృతులు. వాటి మూలద్రవ్యమే అజ్ఞానం. మనస్సు యొక్క అజ్ఞానం సంధించే ప్రశ్నలకు అతి మానసికజ్ఞానం, ఒక సమాధానాన్ని తన స్వంత సమాధానాన్ని తప్పకుండా యివ్వవచ్చు, కాని మానసిక స్థాయినుండి ప్రశ్నలు అడిగేవారికి అవి యేమాత్రం సంతృప్తి కలిగించక పోవచ్చు, లేక వారికి అర్థంగానివిగా వుండవచ్చు. మనస్సు పద్ధతిలో అతి మనస్సు పనిచేయాలని ఆశించవద్దు. సత్యంలోని జ్ఞానం, అజ్ఞానంలోని మిడిమిడి జ్ఞానంతో తనను కలుపుకొని ఒకటిగా అవ్వగలగాలని అభ్యర్థించవద్దు. మనస్సు పథకం ఒక రకంగా వుంటుంది, కాని అతిమనస్సు పూర్తిగా వేరు. మానసిక పద్ధతి అవసరాలకు అనుగుణంగా తనను తాను సంస్కరించు కుంటే అది ఎంతమాత్రం అతి మానసికం కాలేదు. ఆ రెండింటికీ పొసగదు, వాటిని కలిపి ఉంచలేము.

C.W.M 3: 94 - 95

అతిమనస్సు: అధిమనస్సు

శ్రీఅరవిందుల మహాకార్యం ఒక అనుపమానమైన పృథ్వీ-రూపాంతరీకరణం. మనస్సుకుపైన, సచేతన అస్తిత్వపు అనేక అంతస్తులున్నాయి. వాటిలో నిజంగా యేది దివ్యమైన లోకమో, దానిని, ఆ సత్యలోకాన్ని శ్రీఅరవిందులు అతిమనస్సు అన్నారు. కాని యీ మధ్యలో, వారు అధిమనస్సుగా, విశ్వదేవతల లోకంగా గుర్తించబడిన లోకం వుంది. ఇదిగో యీ అధిమనస్సే యిప్పటి వరకూ మన ప్రపంచాన్ని పాలిస్తూ వచ్చింది. ప్రకాశిత చేతనలో మనిషి యెదిగి చేరుకొనగల అత్యున్నత చేతనా స్థాయి యిది. దానినే పరాత్పరుడగు దైవంగా భావించారు. దానిని చేరుకొన్న వారందరూ తాము యథార్థమైన పరమాత్మను చేరుకొన్నామనే విషయాన్ని క్షణం పాటు కూడా సంశయించ లేదెన్నడూ. ఎందుకనంటే సాధారణ మానవ చేతనకు దాని వైభవాలు మకుటాయమానమైన సత్యత చివరకు యిక్కడ వున్నది అని నమ్మగలిగేటట్లు పూర్తిగా కళ్ళు చెదరి, దిగ్భ్రమకు గురి చేసేటట్లుం టాయి. అయినప్పటికీ వాస్తవమేమిటంటే, యదార్థ దైవానికి చాలా చాలా దిగువున వుంది అధిమనస్సు. అది పరమ సత్యపు అధికార నివాసం కాదు. అది రూపకర్తల పరగణా, మానవ చరిత్ర మొదలైనప్పటి నుండీ, యెవరికైతే మానవులు మోకరిల్లు

తూండేవారో, సృష్టి చేయు ఆ శక్తులు, వేలుపులు వుండే పరగణా అది. యథార్థ దైవం యెందుకని స్వీకరించి భూస్వభావాన్ని రూపాంతరీకరించ లేదు అనే ప్రశ్నకు సరైన సమాధానం, కారణం, అధిమనస్సునే అతిమనస్సుగా పొరపడడం. విశ్వ దేవతలు పూర్తిగా పరమ సత్య-చేతనలో జీవించరు, వారు దానితో సంపర్కంలో మాత్రమే వుంటారు. ప్రతి ఒక్కరు దాని వైభవాలలో ఒక పార్శ్వానికి ప్రాతినిధ్యము వహిస్తారు.

ప్రపంచ చరిత్రలో అతిమనస్సు కూడా పనిచేసిందనడంలో సందేహం లేదు, కాని, అదెప్పుడూ అధిమనస్సు ద్వారానే పని చేసింది. అది పూర్తిగా పరమాత్మ నియమాల ననుసరించి జీవితాన్ని తిరిగి సృజించ గలిగింది కేవలం అతిమానసచేతన, శక్తుల సరాసరి అవతరణ మాత్రమే. ఎందుకనంటే మనం మనుగడ సాగిస్తున్న యీ నిమ్న, మనఃప్రాణదేహాల త్రివిధ ప్రపంచం ప్రారంభం కావడానికి అనుకూలించిన సంభావ్యతల క్రీడ అప్పటికే అధిమనస్సులో వుంది. ఎప్పుడైనా పరమాత్మ అంతర్నిహిత, పరమ సత్యపు, అన్య ప్రమేయం లేని, దోషరహిత కార్యనిర్వహణకు బదులు యీ క్రీడ వుంటుందో, అప్పుడు కృతకత్వం, అజ్ఞానాల బీజం పడుతుంది. అలా అని అధిమనస్సు అజ్ఞాన క్షేత్రం అని కాదు దానర్థం. విభజించడం కోసం గాక పోయినప్పటికీ ఒక ప్రత్యేకత కోసం చూచే వస్తువుల పరమ సత్యం నుండి ప్రక్కదారి పట్టే అవకాశం గల సంభావ్యతల క్రీడకై ఊర్ధ్వానికీ, నిమ్నానికీ మధ్య వున్న సరిహద్దు రేఖ అది. అందుచేత దివ్యస్వభావం లోనికి మానవజాతిని రూపాంతరీకరించే శక్తి అధిమనస్సుకు స్వతహాగా లేదు, దాని అధీనంలో కూడా లేదు. దానికి యేకైక ప్రభా వవంతమైన ప్రతినిధి అతిమానసికమే. గతంలో జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మికం చేయడానికి జరిగిన ప్రయత్నాలకు, మన యోగానికి వున్న అసలైన భేదమేమిటంటే, అధిమనస్సు వైభవాలు అత్యున్నత సత్యత కాదని, మనస్సుకు, యథార్థ దైవానికి మధ్య వున్న ఒక మధ్యంతర మెట్టు అని మనం తెలుసుకోవటం.

CWM 3:173-74

అతిమానస సాక్షాత్కారం

చేతన అనేది ఒక నిచ్చెనలా వుంటుంది. గొప్ప సంఘటన జరిగిన ప్రతి సమయంలోనూ, సాధారణ చేతన యెన్నడూ చేరనటువంటి చోటికి చేరే మరొక

మెట్టుకు ఆ నిచ్చెనకు జత చేయగల గొప్ప వ్యక్తి ఒకడుండి వున్నాడు. ఉన్నత స్థాయిని పొంది, పదార్థ చేతన నుండి పూర్తిగా ముక్తుడై పోవడం సాధ్యమే. కాని అప్పుడతడు ఆ నిచ్చెనను వుంచుకోడు. అయినా జగత్తుకు సంబంధించిన గొప్ప సంఘటనలు సాధించిన ఘనకార్యం, భౌతిక జగత్తుతో సంబంధాన్ని కోల్పోకుండానే ఆ నిచ్చెనకు మరో మెట్టును జత చేయగలగడం, అంటే ఉన్నతోన్నతమైన దానిని చేరడం, చేరిన సమయంలోనే, రెండు భిన్న స్థాయిల మధ్య సంబంధం లేకుండా చేసే ఒక విధమైన ఖాళీకి బదులు, శిఖరాన్ని మూలంతో కలుపగల సామర్థ్యం అన్న మాట. పైకి, క్రిందకు వెళ్ళి వస్తూండడం, శిఖరానికి, మూలానికి సంబంధం యేర్పరచడం, సాక్షాత్కారపు మొత్తం రహస్యం, అదే అవతార కార్యం. ఆతడు నిచ్చెనకు మరో మెట్టును జతచేసిన ప్రతిసారీ భూమి మీద ఒక నూతన సృష్టి జరుగుతుంది.... ఇప్పుడు జతచేయబడిన మెట్టును శ్రీఅరవిందులు అతిమానసం అన్నారు. తత్ఫలితంగా, చేతన అతిమానస లోకం లోనికి ప్రవేశించ గలుగుతుంది, అయినప్పటికీ తన వ్యక్తిగత రూపాన్ని, తన వ్యష్టిత్వాన్ని నిలబెట్టుకొని, యిక్కడ నూతన సృష్టిని ప్రతిష్టించ దిగి రాగలుగుతుంది. ఇదే చివరి మెట్టు కాదనేది యథార్థమే. అస్తిత్వానికి సంబంధించి అనేక శ్రేణులు యెంతో దూరాన వున్నాయి, కాని ప్రపంచాన్ని తిరిగి వ్యవస్థీకరించడానికి, ప్రపంచాన్ని తిరిగి యధార్థమైన దివ్య క్రమబద్ధతలోనికి తీసుకురావడానికి యిప్పుడు మనం అతిమానసాన్ని క్రిందికి తీసుకొచ్చే పనిలో వున్నాం. సారతః ఒక క్రమబద్ధతను సృజించడానికి ప్రతిదాన్ని యదార్థ స్థానంలో వుంచడానికి యిప్పుడు పనిచేస్తున్న ప్రధానమైన క్రియాశక్తి, మహాశక్తి, పరిపూర్ణ వ్యవస్థీకరణకు అధిదేవతయైన మహాసరస్వతి .

పైకి, క్రిందకు రాకపోకలు జరుపుతూ, పైనున్న దాన్ని పదార్థంలోనికి అవిచ్ఛిన్నంగా తీసురావడానికి పదార్థంలో అనుమతిని సాధించే కార్యం చేతనలోనే జరుగుతుంది. దానిని చేయడానికి ఉద్దేశించబడినవాడు అవతారం. అతడు చెరలో బంధించబడినప్పటికీ, యెవర్నీ చూడనప్పటికీ, ఎన్నడూ బయటకు కదలనప్పటికీ, అతడా పనిని చేస్తునే వుండగలడు. ఎందుచేతనంటే అది చేతనలో జరిగే కార్యం, అతి మనస్సుకు, పదార్థ అస్తిత్వానికి మధ్య సంబంధాన్ని యేర్పాటుచేసే కార్యం. అందుకతనకి యే విధమైన గుర్తింపు అవసరంలేదు. యీ సచేతన సంబంధాన్ని స్థిరంగా యేర్పాటు చేయగలగడానికి బాహ్యంలో అతనికి అధికారం అవసరంలేదు.

ఏ విధంగా నైనప్పటికీ ఒకసారి యీ సంబంధం యేర్పడితే ఒక నూతన సృష్టి రూపంలో, ఒక నమూనా నగరంతో ప్రారంభమై, ఒక పరిపూర్ణ ప్రపంచంతో సమాప్త మయ్యే బాహ్య రూపంలో దాని ప్రభావం బహిర్గతమౌతుంది.

CWM 3:178-79

అతిమానస అవతరణ

"విజయోపేతమైన భవిష్యత్తు" పుష్పాన్ని నీ కిచ్చినప్పుడు దాని విశిష్టతేమిటో గ్రహించావా? అతిమానసం లోక అవతరణలో నీవు పాలు పంచుకొంటావనే ఆశను కాదు, వాగ్దానాన్ని సైతం అది సూచిస్తోంది. ఎందుకనంటే మన కార్య లక్ష్యసిద్ధి విజయవంతమైనదని ఆ అవతరణ తెలియజేస్తుంది. దాని పూర్ణవైభవం యిప్పటికీ బయటపడలేదు. పడివుంటే, మొత్తం పృథ్వీజీవన ముఖచిత్రమే భిన్నంగా వుండి వుండేది. కొద్దికొద్దిగా, నెమ్మది నెమ్మదిగా అతిమానసం తన ప్రభావాన్ని చూపిస్తోంది. అస్తిత్వంలోని ఒకభాగం యిప్పుడు మరోభాగం తరువాత, దాని దివ్యత్వ స్పర్శను, ఆలింగనాన్ని సంవేదిస్తున్నది. దానికి స్వతహాగా వున్నశక్తి అంతటితోనూ అది క్రిందికి దిగివస్తే, ఒక మహోత్కృష్ట సమూలమార్పుకు (జగత్తును)లోను చేసేది. దాని సంపూర్ణవిజయం సిద్ధించే ఘడియ దగ్గర దగ్గరగా మనం కదులుతున్నాం. ఒకసారి గనుక ప్రపంచపరిస్థితులు తగినవిధంగా తయారైతే అంతకు ముందున్న వాటన్నింటిని భరిస్తూ, పూర్ణ అవతరణ జరుగుతుంది. పొరపడవీలులేని దాని సన్నిధి, దాని క్రియాశక్తి యే నిరోధాన్ని సహించదు. సందేహాలు, యిబ్బందులు నిన్ను యిక నెంతమాత్రమూ బాధించవు. ఎందుకనంటే తన సంపూర్ణ పరిపూర్ణతను తెర తొలగించి చూపుకుంటూ దైవం అభివ్యక్తమై నిలుస్తాడు. మొత్తం ప్రపంచమంతా ఒకే క్షణంలో ఆ సన్నిధిని సంవేదించడం లేక రూపాంతరీకరించబడడం జరుగుతుందని కాదు నా వుద్దేశ్యం.

మానవజాతిలో ఒకభాగమైన, మన యీ చిన్ని ప్రపంచం (ఆశ్రమం అని అమ్మ వుద్దేశ్యం) లోని వారు దాని నెరిగి దాని అవతరణలో పాలు పంచుకొంటారనేదే నా ఉద్దేశ్యం. అచటినుండి రూపమార్పిడి చెందించే దైవకృపకు అత్యంత ప్రభావ వంతంగా బాహ్య ప్రపంచం పై ప్రసరిస్తుంది. ప్రతి స్పందనలేని మానవ స్వభావం దాని దారిలో కలిగించే ఆటంకాలను అన్నింటినీ అధిగమించి, ఆ విజయోపేతమైన

భవిష్యత్తును అదృష్టవశాత్తు ఆకాంక్షాపరులకు సాకారమౌతుంది.

CWM 3:180 *సంభాషణలు 1929-1930*

పూర్ణదైవం

అధిమనస్సుచే, విడివిడిగా అభివ్యక్తం చేయబడిన దైవం పార్శ్వాలు, సృష్టి పార్శ్వాలు అనేకం వున్నాయి. భిన్నపార్శ్వాలు, భిన్న మనస్సులను ఆకర్షిస్తాయి. ప్రతి దానికీ తన స్వకీయ మార్గాన్ని, లక్ష్యాన్ని అనుసరించే స్వేచ్ఛ వుంది, మరో దానికి బంధింపబడలేదు. ఏ పూర్ణదైవంలో సమస్త పార్శ్వాలూ కలిసిపోయి అధి మనస్సుకంటె ఊర్ధ్వాన వున్నదో అది అతిమనస్సు అని దాని నిర్వచనాన్ని బట్టి తెలుసుకోవచ్చు. తమ ధ్యాస మరెక్కడో వుండి వున్నవారికి వారి మానస చేతనను అన్వేషించాలనే ఒత్తిడి వుండదు.

సృష్టి సంక్లిష్టమైనది. అనేక స్థాయిలకు చెందిన జీవులు అందులో వున్నాయి. నిర్వాణం ద్వారా దైవంలో లీనమై పోవాలని ఒక అంతరాత్మ అభిలషిస్తే లేక దేవతల లోకంలో, వైకుఠంలేక గోలోకంలాంటి లోకాల్లో ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనం పొందాలని కాంక్షిస్తే అలా చేయడానికి తన వైఖరి ననుసరించడానికి దానికి పూర్తి స్వేచ్ఛ వుంది.

భూమిమీద ఆధ్యాత్మిక పరిణామానికి అతిమానస ఆవిష్కరణ అతిముఖ్యం. కాలక్రమంలో యిక్కడ అంతరాత్మలు దానిని చేరాలంటే దానినన్వేషించడానికి దైవమే వాటిని పరిణమించజేస్తాడు. అందులో సందేహం లేదు. సరాసరి, తిన్నగా లేక ఒకే దారిలో అవే దశల ద్వారా దానివైపు పురోగమించడం ద్వారా అందరూ దానిని చేరాలని బలవంతపెట్టేదేదీలేదు. మరో మార్గం వెంట వెళ్ళి మధ్యంతర, పాక్షిక ప్రయోజనంతో సంతృప్తి చెందడం వాళ్ళకు వీలుపడుతుంది. అది వాళ్ళ భవిష్యత్తై వుంటే యింకా దూరాన వున్న అతి మానస స్థాయికి చేర కృషి చేయడానికి తిరిగి రావచ్చు.

CWM 28:274-75

పాత ఆధ్యాత్మిక భావాలు: రూపాంతరీకరణ

ఎప్పుడైనా మనం విజయం సాధించినప్పుడు, మనం చేసేది ఆరంభమే

అతిమానసాన్ని భూమికోసం, భూమిపై జన్మించిన అంతరాత్మల కోసమేగాని నాకోసం నేను కావాలనుకోవడంలేదనేది యదార్థం. కాబట్టి మరెవరైనా అతిమానసాన్ని కావాలనుకుంటే నాకేం అభ్యంతరం లేదు. కాని అందుకు షరతులు యివి. అతడు ఆ మార్గం మీద దైవేచ్ఛను మొదట కోరాలి. అంతరాత్మ సమర్పణను, ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాన్ని(కర్మ, భక్తి, జ్ఞాన, ఆత్మ, సిద్ధి ద్వారా) పొందాలని కోరుకోవాలి.... ఆకాంక్షను నిలుపుకోవటానికి మొదట కావలసింది కేంద్రీయ చిత్తశుద్ధి – ఆ ఆకాంక్ష నెరవేరటానికి ఒక సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధి అవసరం.

శ్రీఅరవిందులు

స్వేచ్ఛానువాదం: కె.వి. రావు

అవుతుంది గాని అంతం అవ్వదు. భువిపై ఒక నూతన చేతన కదొక పునాది. అనంతంగా అభివ్యక్తమయ్యే సంభావ్యతలున్న చేతన అది. ఈ సృష్టి లోనే శాశ్వత పురోగతి వున్నది గాని దాని కావల పురోగతి లేదు.

చేతి తొడుగునుండి అంతరాత్మ విమోచనమే లక్ష్య మైనట్లైతే, అప్పుడు అతి మానసీకరణతో అవసరంలేదు. ఆధ్యాత్మిక ముక్తి, నిర్వాణం చాలు. అతి భౌతికస్థాయిల లోనికి లేవడం గనుక లక్ష్య మైనట్లైతే అప్పుడు గూడా అతిమానసీ కరణంతో అవసరం వుండదు.

ఏ స్వర్గం లోని కతడు ప్రవేశించాలనుకొంటున్నాడో ఆ స్వర్గాధిపతికి అంకితం గావడం ద్వారా అందులోనికి ప్రవేశించవచ్చు. అయితే అందులో పురోగతి లేదు. ఇతర లోకాలు, నమూనా లోకాలు, ప్రతీదీ తన స్వకీయ వర్గానికి, నమూనాకు, ధర్మానికీ స్థిరంగా కట్టుబడి వుంటుంది. పరిణామం జరిగేది భూమిమీదే, అందుచేత పురోగతికి సరైన క్షేత్రం భూమియే. ఇతర లోకాల జీవులు ఒక లోకంనుండి మరో లోకంలోనికి పురోగమించలేవు. తమ స్వకీయ నమూనా కవి కట్టువడి వుండిపోతాయి.

*

శుద్ధాద్వైత వేదాంతి, సర్వం బ్రహ్మం, జీవితం ఒక కల, అసత్యం, ఉన్నది కేవలం బ్రహ్మమే అంటాడు. మనిషికి ముక్తి, నిర్వాణం, రెండేవున్నాయి గనుక దేహ పతనం వరకే అతడు జీవించి వుంటాడు. ఆ తరువాత జీవితమనేదేదీ వుండదు అంటాడు.

వాళ్ళకు రూపాంతరీకరణంలో నమ్మకం లేదు. ఎందుకనంటే మనో ప్రాణ దేహస్ఫూర్తి, ఒక అజ్ఞానం, ఒక భ్రమ, ఉన్నది ఒకే ఒక సత్యత, రూపరహిత, బాంధవ్య రహిత, ఆత్మ లేక బ్రహ్మం. జీవితం బాంధవ్యాలమయం. పరిశుద్ధఆత్మలో సమస్త జీవితం, బంధాలు, బాంధవ్యాలు అన్నీ అదృశ్యమౌతాయి. (ఎంతగా రూపాంత రీకరించబడినా) అది భ్రాంతికన్నా మరొకటి కాలేనప్పుడు ఆ భ్రాంతిని రూపాంత రీకరించి నందువల్ల ప్రయోజనమేమిటి? అసలలా రూపాంతరీకరించడం సంభవమా? వాళ్ళకు "నిర్వాణ జీవితం" అనేటటువంటిదేం లేదు. అజ్ఞానాన్ని, జ్ఞానంగా రూపాంత రీక రించడం తప్ప, తక్కిన యెటువంటి రూపాంతరీకరణనైనా లక్ష్యంగా చేసుకొన్న కొన్ని ప్రయోగ విధానాలు మాత్రమే వున్నాయి. రూపాంతరీకరణను అనేక రకాలుగా అర్థం చేసుకొంటారు. కొన్ని సమయయాల్లో ఒక దివ్యజ్ఞానంగా, లేక శక్తిగా లేకపోతే

ఒక దివ్య పరిశుద్ధతగా, లేక ఒక నైతిక పరిపూర్ణతగా లేక దివ్యప్రేమగా అర్థం చేసుకొంటారు.

*

స్వభావమార్పునకు అంగీకరించని అవిద్య కుండే వ్యతిరేకతను అధిగమించాలి. దాని నధిగమించగలిగితే, అపుడు పాత ఆధ్యాత్మిక భావాలు ఒక అడ్డంకి అవ్వలేవు. మానవజాతినంతా అతిమానసీకరించాలని గాదు ఉద్దేశ్యచింది. కాని పృథ్వీ పరిణామంలో అతిమానస చేతన సూత్రాన్ని ప్రతిష్ఠించడం. అది జరిగితే స్వయంగా అతిమానసశక్తి వల్లనే తక్కిన, అవసరమైనదంతా పరిణమింపచేయబడుతుంది. అందుచేత యీ మహాకార్యం విస్తృతస్థాయిలో జరగాలనేది అంత ముఖ్య విషయం కాదు. ప్రదానవిషయం ఏమిటంటే యెంత తక్కువ మందిలోనైనా సరే ఆ పని జరగడం, అదే యిప్పుడున్న ఒకే ఒక యిబ్బంది.

దేహ రూపాంతరీకరణ పూర్తైతే, అంటే మృత్యువుకు లోబడని స్థితి ప్రాప్తించడం, అంటే యెల్ల కాలమూ అదే దేహాన్ని వుంచుకోగలగడంకాదు దానర్థం. అతడు మార్చుకోవాలనుకొన్నప్పుడు తనకు తాను ఒక నూతన దేహాన్ని సృజించుకొంటాడు. కాని అదెలా జరుగుతుందనేది యిప్పుడు చెప్పలేం. ప్రస్తుతం భౌతిక జన్మ జరిగే పద్ధతి కూడా అవసరం వుందని ఒకానొక సమయం వస్తుందని కొంతమంది రహస్య విధానవాదులు ప్రతిపాదిస్తారు.కాని అతిమానస పరిణామానికే ఆ సమస్య పరిష్కారాన్ని వదిలి వేద్దాం.

C.W.S.A 28: 288-89

దివ్యసాక్షాత్కారం: అతిమానససాక్షాత్కారం

దివ్యసాక్షాత్కారం అంటే అర్థం ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారం. మానసిక, ఆధ్యాత్మిక భూమికలపై లేకపోతే అధిమానసిక భూమికపై, ఆత్మ, భగవన్, లేక బ్రహ్మం సాక్షాత్కారం. వేలమంది సాధించినది దానినే (యెలాచూచినా అది మానసిక-ఆద్యాత్మికమైనదే.) కనుక అతిమానసికం అంటే దాన్ని సాక్షాత్కారింపజేసుకోవడమే తేలిక అనేది చాలా స్పష్టం. ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారం జరుగకుండా అతి మానసిక ఉపలబ్ది యెవరికీ ప్రాప్తించదు. నిజమైన, చాలా తీవ్రమైన ఉత్సాహం, సాధనలో క్రియాశీలమైన సత్యత వుంటే తప్ప, మొత్తం అస్తిత్వం అంతా ఆ వైపుకు తిరిగితే

తప్ప యే ఒక్కటీ పొందలేమనేది యదార్థం. అతి మానసాన్ని భూమికోసం భూమిపై జన్మించిన అంతరాత్మల కోసమే గాని నాకోసం నేను కావాలనుకొవడంలేదు. అనేది యదార్థం. కాబట్టి యెవరైనా అతిమానసాన్ని తమకు కావాలనుకొంటే నాకేం అభ్యంతరంలేదు. కాని అందుకు కొన్ని షరతులున్నాయి. మొదట అతడు దైవేచ్ఛను కోరాలి. అంతరాత్మలో ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాన్ని సాధనా క్రమంలో కర్మ, భక్తి, జ్ఞాన, ఆత్మసిద్ధి ద్వారా పొందాలని కోరుకోవాలి. ఆ ఆకాంక్షను నిలుపుకోవడానికి మొదట కావలసినది చాలినంత కేంద్రీయ చిత్తశుద్ధి, ఆకాంక్ష నెరవేరడానికి ఒక సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధి అవసరం.

C.W.S.A 29: 414

దైవచేతనకు విభిన్న అవస్థలు ఉన్నాయి. రూపాంతరీకరణకు కూడా విభిన్న అవస్థలు ఉన్నాయి. మొదటిది, అంతరాత్మిక రూపాంతరీకరణ, అందులో అంతరాత్మిక చేతన ద్వారా సమస్తం దైవంతో సంబంధం కలిగి వుంటుంది. తరువాత విశ్వచేతనలో సమస్తం అతి మానసీకరించబడి దేనిలో వుంటాయో ఆ అతి మానస రూపాంతరీకరణ అతిమానస మవుతుంది. చివరి దానితో మాత్రమే మనః ప్రాణదేహాల సంపూర్ణ రూపాంతరీకరణ- సంపూర్ణతకు నేనిచ్చే అర్థంలో — మొదలవుతుంది.

మూడవది అతిమానసికరూపాంతరీకరణ. అందులో సమస్తము దివ్యజ్ఞాన చేతనలో అతిమానసం అవుతుంది.

C.W.S.A 29:414

సాధారణ యోగలక్ష్యం ప్రకృతినుండి అంతరాత్మను విడిపించడం లేక బహుశా కొన్ని సమయాలలో ప్రకృతిలోనే అంతరాత్మను ముక్తం చేయడం. మనలక్ష్యం అంతరాత్మను ప్రకృతిని రెండింటినీ దైవంలోకి ముక్తంచేయడం.

C.W.S.A 12:367

శ్రీఅరవిందులు

స్వేచ్ఛానువాదం: కె.వి. రావు

ఏకైక పరమసత్యంయొక్క బహుముఖ పార్శ్వాలు, అంశలు:

యోగం యొక్క ఒకే ఒక్క పరమోత్కృష్టలక్ష్యం: పరిమితమైన, బాధాతప్తమైన మానవ సంబంధితము, ప్రాపంచికము అగు చైతన్యాన్ని అజ్ఞానమునుండి, బలహీనతనుండి శాశ్వతముగా ముక్తంగావించడం. దీనిని రెండురకాలుగా సాధించవచ్చు — దానినుండి పలాయనం చిత్తగించడం ద్వారాగాని లేదా మనోప్రాణ శరీరతత్వాలను మించిన విస్తృతమైన, దివ్యజీవనంలోకి వికసించడం ద్వారాగాని.

అయితే, ఈ ఉన్నత చైతన్యం భిన్న సాధకులచే విభిన్నరీతులలో గ్రహించబడుతుంది. ఎందుకనగా అది మనస్సుకందని మహాఅనంతం. ఒక్కటే అయిన బహుళమైన ఒక్కటి, బహుముఖంగా వ్యక్తపడేది. కొందరికి అది లౌకిక జీవితంనుండి శాశ్వతంగా ఉపసంహరణ లేక ఆత్మను శరీరాన్ని లయం చేసుకొనుటలో దివ్యానందానుభూతిని పొందటం. మరికొందరికి అది నిర్గుణ పరబ్రహ్మం; వ్యక్తిత్వము, విశ్వమహాప్రకృతుల నిర్మూలనము. దానికి మూలము, అనిర్వచనీయమైన ప్రశాంత, నిశ్శబ్దస్థితి దానికి ప్రవేశద్వారము. మరికొందరికి అది ఒక అత్యున్నత బ్రహ్మానందస్థితి, అది అభ్యుదయ పథాలను మించిన అభ్యుదయపథం, ఒక దివ్యజీవన విధానం, ఒక సమగ్ర సంపూర్ణ దివ్యచైతన్యం, ఒక అవధులు లేని దివ్యపారవశ్యకత, ఇతరులకు అన్ని దైవత్వాలను మించిన ఏకైక దైవం ఈ త్రివిధ లక్షణాలు మూర్తీభవించిన పరమపురుషుడు. ఈ విధంగా ఒక ముగింపులేని అధ్యాయంగా దాని ప్రాశస్త్యం కొనసాగుతుంది. మన ఆత్మస్థైర్యం, మన సహజస్వభావ స్థితులకనుగుణంగా మనమా శాశ్వతుడిని, అనంతుని ఊహించుకుంటాం.

ఈ శాశ్వతుడుని, అనంతుని మనం ఏవిదంగా భావించినా, యోగంయొక్క అంతిమ ఏకైకలక్ష్యం అతడే. మరికొన్ని అల్పమైన లక్ష్యాలున్నాయి. వాటిని అనేకమంది సాధకులు అన్వేషిస్తారు. కాని అవి ప్రధాన మార్గంలో కొండగుర్తులు లాంటివి. అప్రధానమైన వికసన దశలు, వాటిపై ఆకర్షణతో వాటిని అనుసరిస్తే దారితప్పి గమ్యానికి దూరంకావచ్చు.

అతిమానస యోగలక్ష్యం, మిగతాయోగలక్ష్యాల మేళవింప; అయితే అది

ఇతర అల్ప లక్ష్యాలను ఉన్నతీకరించి, పరివర్తనగావించి, వాటిని ప్రధానలక్ష్యం యొక్క సమగ్రతలో ఒక భాగం చేస్తుంది.

CWS.A 12:363-64

విశ్వప్రకృతిని వదిలి వేయకుండా పరివర్తన కావించడం

ఏదో ఒక అనిర్వచనీయ నిరాకార స్థితిలో పూర్తిగా ఈ అస్తిత్వాన్ని కోల్పోవడం దీని లక్ష్యంకాదు. విశ్వవ్యాప్తము, అనంతము అగు దానితో తాదాత్యము చెందిన దైవాంశగల వ్యక్తిగా ఎదుగుటకు అహాన్ని త్యజించడం, చేతనను రద్దు పరచడం కాదు. అజ్ఞానానికి బదులుగా, పరమోత్కృష్టమైన, సర్వసంపన్నమైన దివ్యజ్ఞానాన్ని పొందడం; ఆనందాన్ని జీవితంనుండి పూర్తిగా తొలగించడం కాదు, చేయవలసినది దివ్యమైన నిర్విచార ఆనందపారవశ్యతను పొందటానికి మానవమాత్ర ఆనందానుభూతిని వదులుకోవడం; సమస్త సృష్టిని భూతత్వాన్ని వదిలి పెట్టడం కాదు. వాటిని దివ్య అస్తిత్వం యొక్క పరమశక్తిమంతమైన సత్యంలోకి పరివర్తన చేయడం. సన్యసించడం ఈ యోగంయొక్క అంతిమలక్ష్యం గాని ప్రత్యేక విధానం గాని కాదు. అయితే ఆవశ్యకతనుబట్టి స్వీయనియంత్రణను భోగపరాయణతను త్యజించవలసివుంటుంది. మన సంపూర్ణ అస్తిత్వం అనిర్వచనీయమైన దైవంతో ఒక్కటికావడం, అతని అస్తిత్వంయొక్క శక్తి, చేతన, మరియు ఆత్మ సాక్షాత్కార ఆనందం కదలికలు సాక్షాత్కారంలో అభివ్యక్తం కావాలి. మనసు నధిగమించిన దివ్యసత్య చైతన్యంలోకి ఎదగాలి. మానవ లేక ప్రాపంచిక వెలుగులను మించిన వెలుగులు, మానవుల మహాబలంకూడా బలహీనంగా భావించబడే దివ్యశక్తిలోకి ఎదగాలి. ఫలవంతమైన దివ్యసంకల్పసిద్ధి యొక్క ఆధిపత్యంలోనికి మరియు అమోఘమైన ఆత్మజ్ఞానంలోకి ఎదగాలి; ఏ మానవ సుఖసంతోషాలు ఆ పరమానందం ముందు సూర్యుని సర్వవ్యాప్త మహాద్భుత ప్రకాశంముందు క్రొవ్వొత్తియొక్క పగిలిన శకలాల ప్రతిబింబాలవలె వెలవెలపోతాయో అలాంటి పరమానందంలోకి పరివర్తన చెందాలి. కాని ఇదంతా మనకోసం కాక, మన ప్రియతముడైన ఆ దైవంయొక్క ఆనందంకోసం చేయాలి. ఇదే అతిమానసయోగం యొక్కలక్ష్యము, శీర్షాభరణము.

ఈ మార్పు ప్రకృతిలోనే చోటుచేసుకొనే విషయము, ప్రకృతి కావల కాదు. అది సంభవమే కాదు, ఎదిగే ఆత్మకు తప్పనిసరి. మనలోని మహాప్రకృతి ఈ కని

పించే అజ్ఞానం, పొరపాట్లు, బాధ మరియు బలహీనతలగుండా నడిచేది ఈ లక్ష్యం దిశగానే.

CWS.A 12:364

ప్రకృతిని దివ్యీకరించడమే లక్ష్యం

మనం మాట్లాడుతున్న ఈ ప్రకృతి దివ్యీకరణ కేవలం ఒక పరిణామ ప్రక్రియనే గాని అతిమానవత్వంలోకి ఎదగడం కాదు. మన అజ్ఞాన స్థితినుండి, దివ్యప్రకృతియొక్క వాస్తవ స్థితిలోకి పరివర్తన చెందటం. అతిమానవ తత్వానికి చెందిన అసుర, రాక్షస, పిశాచశక్తులు వాటి స్థానంలో, వాటికి ప్రత్యేకమైన తత్వంలో, కదలికలో దివ్యమైనవి, ఉన్నతమైనవి కావు. కారణం, అవి అధిక మనోశక్తి, అధిక ప్రాణశక్తులలో మాత్రమే జీవిస్తాయి, కాని పరమసత్యంలో కాదు. పరమసత్యమొక్కటే దైవాంశగలది.

ఎవరైతే ఆ పరమసత్యచైతన్యంలో నివసిస్తూ, దానిని మూర్తీభవిస్తారో అటువంటి వారే అంతరంగంలో రూపొందించబడినవారు. లేదా దివ్య ఆకృతిగా రూపాంతరం చెందినవారు.

అతిమానసయోగ లక్ష్యం ఈ పరమసత్య-చైతన్యంలోకి పరివర్తన చెందడమే, అయితే ఆ సత్యం మనస్సు పరిధి కావల ఉండేది, ఆ చైతన్యం అత్యంత ఉన్నత మానసిక చైతన్యాన్ని మించినది. ఎందుకనంటే, ఈ మానసికసత్యం ఎల్లప్పుడూ సాపేక్షము, అస్పష్టము, కాని ఉన్నత పరమసత్యం కచ్చితమైనది. సంపూర్ణమైనది. మానసిక సత్యం ఒక ప్రతిరూపం, ఎల్లవేళలా అపరిపూర్ణం చాలాసార్లు తప్పుదోవ పట్టించేదిగా ఉంటుంది. అది ఉన్నది ఉన్నట్టుగా ఉన్నప్పుడు కూడా కేవలం ఒక ప్రతిబింబం మాత్రమే, సత్యంయొక్క నీడయేకాని దాని రూపంకాదు. మనసు పరమసత్యంలో జీవించదు, లేదా దానిని పొందిఉండదు. అది కేవలం దానిని వెతుకుతూ వుంటుంది. మహా అయితే దాని పై వస్త్రం నుండి కొన్ని నూలుపోగులను మాత్రం చేజిక్కించుకోగలదు. అతిమానసం పరమసత్యంలోనే జీవిస్తుంది. అదే దాని మూల పదార్థము, ఆకృతి, అభివ్యక్తి. అది దానిని వెతుక్కోనక్కరలేదు. కాని ఎల్లవేళలా సహజంగా దాన్ని పొందే ఉంటుంది. అది పొంది ఉండేది అదే; ఆ రెండింటి మధ్యనున్న తేడాలోని సారాంశము కూడా అదే. మనసు అతి మానసంగా పరివర్తన చెందేటప్పుడు కలిగే మార్పువల్ల వచ్చే పరిణామం జ్ఞానంలోకాని, జ్ఞానసముపార్జనకై మనకున్న

శక్తిలోగాని అత్యంత విప్లవాత్మకమైనది మాత్రమేకాదు. అది స్థిరంగాను, సంపూర్ణంగాను సంభవించాలంటే అది మన సంకల్పశక్తి. మన ఉద్వేగాలు, మన సంవేదనలు, మన జీవశక్తులు, చివరకు మన శరీరపదార్థం, మన శరీరం పనిచేసే పద్ధతితో సహా దివ్య మైన రూపాంతర పరివర్తన చెందాలి. అప్పుడు మాత్రమే ఈ పృధ్విపై అతి మానసం ఉన్నదని. ఈ భూ పదార్థంలో తన వేర్లను పాతుకున్నదని, నూతన జాతి అయిన దివ్యజీవులుగా రూపొందించినది అని చెప్పగలం. అతిమానసం దాని శిఖరాగ్ర స్థాయిలో దివ్యజ్ఞాన సంపద, దైవం యొక్క దివ్యజ్ఞానము, దివ్యశక్తి దివ్యప్రకాశము, దివ్యానందాల కలయిక. వాటిద్వారానే దైవం విశ్వాన్ని తెలుసుకుంటాడు. విశ్వానికి ఆధారభూతుడవుతాడు, పరిపాలిస్తాడు, ఆనందిస్తాడు.

CWS.A 12:365-66

ఆకాంక్ష, ఉన్మీలన, గ్రహణశక్తి అవసరం

అతిమానసయోగం అనగా ఒకే సమయములో దైవం దిశగా ఆరోహణతోపాటు ఆకృతి దాల్చిన ప్రకృతిలోకి అవరోహణ.

ఆరోహణ సఫలం కావటానికి ఆత్మ, మనసు, ప్రాణం, శరీరాలు ఏకీకృతమై ఏకోన్ముఖమై ఊర్ధ్వముఖంగా ఆకాంక్ష సాగటానికి కేంద్రీకరించబడాలి. అవరోహణ సంభవించటానికి ఆ అనంతశాశ్వతదైవాన్ని సత్తా అంతటితో ఆవాహన చేయాలి. ఈ ఆవాహన, ఆకాంక్షఉన్నప్పుడు, లేదా ఏదోవిధంగా వాటి అంకురార్పణ జరిగి, అవి నిరాటంకంగా పెరుగుతూ ప్రకృతిని పూర్తిగా స్వాధీనంలోకి తీసుకున్నప్పుడు మాత్రమే అతిమానస ఉద్ధరణ మరియు రూపాంతరీకరణ సంభవించగలదు.

పిలుపు మరియు ఆకాంక్ష ప్రాథమిక షరతులు మాత్రమే. వాటితో పాటుగా, వాటి సంఘటిత కృషియొక్క తీవ్రప్రభావంతో మొత్తం అస్తిత్వం తెరుచుకుని, ఆ దైవానికి సంపూర్ణ సమర్పణ జరగాలి. ఈ ఉన్మీలనంలోని ఉద్దేశం స్వభావాన్ని సంపూర్ణంగా అన్ని స్థాయిలలోను అన్ని భాగాలలోను, ఎట్టి మినహాయింపులు లేకుండా ఉన్నత దివ్య చైతన్యాన్ని ఏ అవరోధాలు లేకుండా తనలో గ్రహించడం; అది అప్పటికే మనపైన, మన వెనుక, మన చుట్టూ ఉన్న ఈ మర్త్య అర్థచేతనా స్థితిలో ఉన్నది. దానిని గ్రహించి నిలుపు కోవడంలో ఏ అశక్తత ఉండకూడదు. ఆ విధానంలో మనసు, ప్రాణం లేక నాడీ వ్యవస్థమీద శరీరం మీద కూడా రూపాంతరం

యొక్క ఒత్తిడితో అవరోధం ఏర్పడకూడదు. ఎల్లవేళలా దివ్యశక్తి యొక్క వృద్ధి చెందే బలాన్ని, దాని నిర్దిష్ట కార్యాచరణను భరించడానికి అంతులేని గ్రహణశక్తి వుండాలి. లేనట్లయితే శాశ్వతమైన, గొప్పదైన మార్పుని సాధించలేము. యోగసాధన కుంటుపడుతుంది, లేదా నిష్క్రియాత్మకమై ఆగిపోతుంది, లేదా నిస్సత్తువ ఆవహించడం లేదా ప్రక్రియ కొనసాగుటలో ఓ దురదృష్టకరమైన అర్ధాంతరంగా ఆగిపోయే స్థితి ఏర్పడుతుంది. ప్రక్రియ విఫలంకాకుండా సాగాలంటే అది అప్రతి హతము, సమగ్రము అయివుండాలి.

CWS.A 12:169

క్రమబద్ధమైన - సంపూర్ణ సమర్పణ యొక్క ఆవశ్యకత

ఏ మానవ విధానానికి ఇట్టి అవిరామమైన గ్రహణశక్తి మరియు వైఫల్యంలేని సమర్థత ఉండదు కాబట్టి అతిమానసయోగం విజయవంతం కావాలంటే ఆ దివ్యశక్తి ఈ నిమ్నప్రకృతిలోకి అవరోహించుటలో వ్యక్తి తన శక్తిని పెంచి దివ్యశక్తితోపా టుగా ప్రకృతిలో పనిచేయడానికి పైనుంచి వచ్చే బలప్రమాణంతో సమాన పరచాలి. ఇది సంభవం కావాలంటే మనవంతుగా సంపూర్ణంగా, క్రమానుగతంగా మన సత్తా మొత్తాన్ని ఆ దివ్యహస్తాల్లోకి అర్పించుకోవాలి. దానికి తోడుగా సంపూర్ణమైన కుంటుపడని అంగీకారం, ఆ దివ్యశక్తి మనలో తాను చేయవలసిన ఏ పనినైనా చేయడానికి అనుకూలమైన, ఓ ధీరోదాత్తమైన ఇష్టత ఉండాలి. మనిషి కేవలం తన స్వయం కృషివల్ల తనను మించిన వాడుగా ఎదగలేడు. మానసిక జీవికి స్వయంగా అతిమానసికశక్తి గలవానిగా ఎదగగల అసహాయ శూరత్వం లేదు. దివ్యప్రకృతియొక్క అవరోహణ ఒక్కటి మాత్రమే ఈ మానవపాత్రను దివ్యీకరించగలదు.

ఎందుకనగా, మనో, ప్రాణ, శరీరాలయొక్క శక్తులు వాటి వాటి పరిధులకు మాత్రమే పరిమితమైనవి. అవి ఎంత ఉన్నతంగా, ఎంత విస్తారంగా ఎదిగినా, అవి తమ స్వతస్సిద్ధమైన అంతిమ పరిమితులను మించి ఎదగలేవు, విస్తరించ లేవు. అయినప్పటికీ ఈ మానసిక జీవి తన కావలనున్న స్థితులకు తెరచుకొని ఒక అతిమానస దివ్యప్రకాశాన్ని , పరమసత్యాన్ని దివ్యశక్తిని తనలో పనిచేయడా నికి ఆవాహన చేసి, మనసు సాధించలేని కార్యాన్ని సాధించగలడు. మనసు

ప్రయత్నపూర్వకంగా మనసును మించిన దానిగా ఎదగలేనప్పుడు అతిమానసం అవరోహణ ద్వారా ఆ మనసుని తన స్వీయపదార్థంగా రూపాంతరం గావించగలదు.

మనిషియొక్క వివేచనాత్మక సమ్మతితో జాగృతమైన సమర్పణతో, అతిమానసశక్తిని దాని స్వంత అపారమైన, సూక్ష్మ మైన అంతర్ కృషితో, శక్తితో కార్యాచరణ గావించుటకు అంగీకరిస్తే, అది నిదానంగానో, లేక శీఘ్రంగానో మన ప్రస్తుత అసంపూర్ణ ప్రకృతిలో ఓ దివ్యరూపాంతరీకరణను కలుగజేస్తుంది.

ఎరుకగల సమగ్ర సమర్పణలోనే రక్షణ ఉంది.

ఈ అవరోహణలో ఈ కార్యాచరణలో పతనానికి, ప్రమాదానికి విపత్తుకు తావులేదని, సంభావ్యతలేదని చెప్పలేము. ఆ అవరోహణలోని శక్తిని మానవ మనస్సు లేదా ప్రాణిక కామనలు వశం చేసుకొని, వాటిని తమ పరిమిత భావాలకు లేక తప్పుడు అహంకార పూరిత ప్రేరణలకు అనుగుణంగా ఉపయోగించే ప్రయత్నం చేసినప్పుడు — నిజానికి ఎంతో కొంత వరకు ఇది తప్పనిది — ఈ నిమ్న మానవుడు ఆ వున్నత (పరా) ప్రకృతియొక్క మార్గాన్ని తెలుసుకునేంతవరకు ఈ పడిపోవడాలను తప్పిపోవడాలను, కఠినమైన, అధిగమించలేని అడ్డంకులుగా కన్పించే గాయాలను, బాధలను తప్పించుకోలేడు. చివరికి మృత్యువు లేదా అత్యంత నీచమైన పతనం కూడా అసంభవం కావు.

మనో ప్రాణ శరీరాలు ఆ దైవానికి చేతనాయుతమైన సమగ్ర సమర్పణ గావించడం తెలుసుకున్నప్పుడు మాత్రమే. యోగమార్గం సులువుగా, సూటిగా, వడిగా, సురక్షితంగా ఉంటుంది. ఆ సమర్పణ, ఆ ఉన్మీలన ఒక్క దైవానికి తప్ప మరి దేనికి చెందనిదై ఉండాలి. ఎందుకంటే మనలోని అస్పష్ట మనస్సు, అపవిత్ర జీవనశక్తులు, అసురశక్తులకు దుష్టశక్తులకు స్వాధీనపడే సంభావ్యత ఉంది.

వాటిని దివ్యశక్తులుగా భావించే పొరపాటుకూడా జరుగవచ్చు. ఇంతకన్న ప్రమాద భరితమైన పొరపాటు వుండదు. అందువల్ల మన సమర్పణ గుడ్డిగా, అన్ని ప్రభావాలకు కాని, లేదా ఏదో ఒక ప్రభావానికి గాని, నిరుత్సాహమైన నిష్క్రియతోకూడిన సమర్పణ కాకుండా, నిజాయితీ, ఎరుక, సావధానతతో ఏకైక లక్ష్య మైన ఆ దైవానికి ఆ సర్వోన్నతుడికి మాత్రమే చెందిన సమర్పణగా ఉండాలి.

ఎంత కష్టమైనా సరే ఆ దైవానికి, ఆ దివ్యమాతకి సమర్పణ ఒక్కటే మనకు అత్యంత ఉపయుక్తమైన మార్గంగా ఉంటుంది. అదొక్కటే మనం కట్టుబడి ఉండాల్సిన శరణాగతి స్థావరం. ఆమెకు ఆత్మార్పణ మనగా, మన ప్రకృతి ఆమె చేతిలో పని ముట్టు కావాలి. అంతరాత్మ ఆ దివ్యమాత హస్తాల్లో పసిబిడ్డగా ఉండాలి.

C.W.S.A 12:170-171

అతిమానసయోగంలో ఆత్మసమర్పణ కీలకమైన పదం

అసంపూర్ణ ఎరుకగల మన మర్త్య ఉనికిచుట్టూ మన వెనుక పైన ఉన్న ఆ ఉన్నత దివ్య చైతన్యంలోకి ప్రవేశించాలంటే, దానిని గ్రహించాలంటే, మన పూర్తి ప్రవృత్తిని తెరిచివుంచాలి, సమర్పణ గావించాలి. మన అంతరాత్మ ఆ దివ్య మాత హస్తాల్లో పసిబిడ్డగా మారేవరకు మరింత అధికశక్తితో సదా కార్యాచరణకు ప్రోత్సహించే, ఆ దివ్యశక్తిని భరించడానికి కూడా సమర్థతను పెంపొందించు కోవాలి. మరొక యోగమార్గానికి చెందే విధానాలను సమయానుకూలంగా, ఈ యోగానికి పనికివచ్చినంత మేరకు సహకారసాధనాలుగా ఉపయోగించవచ్చు. అయితే, ఆ పైన చెప్పిన ఉన్నత స్థితులు లేనపుడు అవి నిర్వీర్యమౌతాయి. ఒక్కసారి అనుకూలపరిస్థితులు ఏర్పడితే అవి అవశ్యకం కావు.

చివరిగా అవగాహన కొచ్చేదేమిటంటే, ఈ యోగం ముగింపువరకు సాగాలంటే అది మనోప్రాణశరీరాల కృషివల్ల కాని మానవపరమైన మానసిక, లేదా భౌతిక ప్రక్రియలతో గాని సాధ్యపడదు. ఒక్క పరాశక్తి వల్లనే సాధ్యమౌతుంది. కాని ఆ పరాశక్తిని సమగ్రంగా అనుసరించడానికి మార్గం సూటిగా ఉండదు. బాహ్యపరిస్థితుల్లో సంక్లిష్టమైనదిగాను, అంతకుమించి మానవ మేధతో సూత్రీక రించుటకు వీలు కానిదిగా నుంటంది.

మనిషి తన స్వయంకృషితో మనిషిని మించి ఎదగలేడు. కానీ అతడు ఆ పరమసత్యాన్ని, దాని శక్తిని తనలో పనిచేయడానికి ఆవాహన చేయవచ్చు. ఆ దివ్యప్రకృతి అవరోహణ మాత్రమే ఈ మానవ పాత్రని, దివ్యమయం చేయ గలదు.ఒక దివ్యమైన రూపాంతరశక్తికి ఆత్మ సమర్పణ ఈ యోగంయొక్క కీలకపదం.

CWS.A 12: 365

మన కిష్టమొచ్చినట్లు చేయడానికి మనమిక్కడ లేము, లేదా మనకి నచ్చినట్లు చేయడానికి వీలుగా ప్రపంచాన్ని తయారుచేసుకొనుటకు మనం లేము. మనమిక్కడ ఉన్నది దివ్యసంకల్పాన్ని నెరవేర్చడానికి , మానవ అజ్ఞానంతోను, ప్రాణకామనలతోను, వక్రీకరించబడని లేదా తప్పుగా అనువదించబడని యదార్థస్థితిలో దివ్యసంకల్పం అభివ్యక్తి కాగల లోకాన్ని సృష్టించడానికి ఇక్కడ ఉన్నాం. ఈ అతిమానవయోగ సాధకుడు చేయవలసినది తాను స్వయంగా నిర్ధారించుకున్న షరతుల ప్రకారం చేయవలసిన స్వంతపనికాదు, దివ్యకార్యం ఏదైతే ఆ దైవం ఏర్పరచిన షరతుల ప్రకారం చేయాలో అది నెరవేర్చడానికి. మన యోగం కేవలం మన స్వప్రయోజనం కోసం చేసేదికాదు, అది దైవంకోసం చేసేది. మనం వెతుక్కోవలసింది మన స్వీయ అభివ్యక్తి కాదు, అన్నిబంధాలనించి, అన్ని పరిమితులనించి, వ్యక్తిగత అహంకారం నించి విడుదలపొందిన స్వీయ అభివ్యక్తి కోసంకాదు. దైవం అభివ్యక్తి కోసం సాదన చేయాలి. ఆ అభివ్యక్తిలో భాగంగా, ఫలితంగా మన వ్యక్తిగత ఆధ్యాత్మిక విడుదల, సమగ్రత, పరిపూర్ణత సంభవించాలి తప్ప అది కేవలం మన అహంకారపూరితమైన స్వీయ ఆత్మాన్వేషణ అనే ప్రయోజనాన్ని సాధించతడానికి కాదు. ఈ స్వేచ్ఛ సమగ్రత లేదా సంపూర్ణతలు సాధించడంకూడా మనకోసం కాకుండా, దైవ సాధనకోసమే చేయాలి. సృష్టియొక్క ఈ లక్షణాన్ని నేను నొక్కి చెప్పడం ఎందుకంటే ఈ సాధారణమైన మూల సత్యాన్ని ఎల్లవేళలా మరచిపోవడము, దానిని గురించి పూర్తి ఎరుక లేకపోవడం లేక సగంఎరుకతోనో, లేకదానిని గురించి పూర్తి అజ్ఞానం తో కూడిన గందరగోళ పరిస్థితులలోనో వ్యక్తిగత సాధన పురోగతి కుంటుబడి, అంతరంగిక ఆద్యాత్మిక వాతావరణం ప్రశాంతంగా సాగక పోవటానికి కారణాలయినాయి. గనుక.

CWSA 31: 161-162

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి